

V e zlomku vteřiny sklouzla obrovská kulovitá loď ze čtvrté do páté dimenze a stala se tak neviditelnou. Ještě před chvílí se řítila napříč drahou čtyřicáté druhé planety soustavy slunce Vega, překročila rychlost světla a nabrala kurz k planetě Země, vzdálené 27 světelných let - pak náhle zmizela, jako by nikdy předtím ani neexistovala.

Jednoduše se rozptýlila, dematerializovala.

Žádné čtyřdimenzionální těleso však nemůže vědomě existovat v pětidimenzionálním prostoru, kde nemají žádný význam ani třídimenzionální rozměry, ani hodnoty času. Přestává být hmotou, podléhající zákonům prostoru a času. Stává se bezčasovým.

Ale existuje.

I gigantická kulovitá loď o průměru osmi set metrů existovala dál, ovšem v jiné podobě. Stejně tak její pasažéři.

Když Perry Rhodan vydal palubnímu počítači rozkaz k transici, naplnily ho vážné pochybnosti. Neznal tuhle loď, kterou ukořistili Topsisiderům a která původně patřila Arkonidanům, legendárním dobyvatelům vesmíru. Ale technicky se podobala ztracené GOOD HOPE, na které tam přiletěli a která byla zničena v boji s invazory.

Zůstalo však riziko. Pořád to byla příliš cizí loď na to, aby se mohli odvážit transice k Zemi bez jakýchkoliv obav.

Ukořistěný křižník nazvali STARDUST II a pak se svěřili palubnímu počítači...

Vedle Rhodana záupěl jeho druh Reginald Bull. Otevřel oči a nechápavě pohlédl ke stropu.

Dveře do velínu se nehlučně otevřely. Do místnosti vstoupila kovově se lesknoucí lidská postava - speciální robot, který byl připraven poslouchat příkazy.

Rhodan cítil, jak ustupuje bolest, provázející skok hyperprostorem. Napřímil se a pohlédl na automatický kalendář. Čas samozřejmě plynul. Ale byl to stejný čas jako v tu dobu na Zemi.

Rhodan rázem pochopil, že se nyní mohou oba zachráněni Arkonidané - Crest a Thora, kdykoliv vrátit do mateřské sluneční soustavy na Arkon, když budou chtít. Pochopitelně, že se chtěli vrátit, ale Rhodan to zatím ještě dokázal diplomaticky oddalovat. Země byla totiž ještě příliš slabá na to, aby mohla být ve vesmíru oznámena její poloha.

Bully se opřel o lokty a zívá. „Spal jsem celou věčnost a přitom jsem unavenější než předtím. Transice vyšla?“

Rhodan přitakal. „Podle plánu - aspoň zatím. Zjišťujeme svou pozici. Počítač dostal za úkol, abychom rematerializovali poblíž oběžné dráhy Pluta.“

„Nepodíváme se, jak jsou na tom ostatní?“

„Proč? Když jsme to přežili my dva, přežili to i oni.“

Velká obrazovka velínu se rozzářila. Zářivá hvězda nalevo byla sluncem, to poznali hned na první pohled. Přímou před nimi majestátně plula ledem pokrytá planeta - Pluto.

Skok se podařil.

„Strážní posádka na Plutu naši loď ještě nezná,“ říkal si pro sebe Rhodan. „Bylo by dobře, kdybys ji informoval. Určitě už nás zaměřili a vyhlásili poplach.“

Bully přešel k hypervysílačce a spojil se s Plutem. Službu konající důstojník zatím ještě nedal zprávu o nové lodi dál. Bully si oddechl.

„Příkaz Perryho Rhodana pro základnu na Plutu: nadále je třeba nejvyšší ostražitosti. Jakékoliv přiblížení se dalších kosmických lodí ihned hlásit do Galakto City. Přesnější informace následují. Konec!“

Vypnul spojení. Rhodan přikývl.

„A teď by bylo dobré varovat před námi Zemi. Je dost dobře možné, že by proti nám vyslali flotilu, umím si představit, že pohled na nás je nenaplňuje zrovna nadšením. GOOD HOPE měla v průměru šedesát metrů a na tuhle loď by se takových člunů vešlo pohodlně dvanáct. Spoj se s Galakto City.“

Galakto City, Rhodanovo mocenské centrum na Zemi, se ohlásilo okamžitě. Ale Bully skočil spojaři do řeči: „Ihned vypněte vysílačku! Přísný zákaz používání spojových hypervln! V krátkosti informace pro velitele: GOOD HOPE byla zničena v bojích o sluneční soustavu Vegy. Zato jsme však invazorům sebrali křižník arkonidského původu. Invazoři se jmenují Topsisiderové, chtěli napadnout Zemi, ale zmýlili se v propočtech a zaútočili na obydlené planety soustavy Vega. Přišli jsme právě včas, abychom mohli zakročit. To je na vysvětlenou.“

Příkazy pro vás: varujte vlády Země. Za čtyři hodiny přistaneme v Galakto City. Naše loď má v průměru zhruba kilometr a je kulovitého tvaru. Musí se zabránit panice mezi obyvatelstvem. Ať všichni vědí, že se v ní vrací Perry Rhodan a že to není nepřítel. To by bylo všechno. Vysílačku vypněte a nepoužívejte až do odvolání.“

Mezitím vešel do velínu další muž. Měřil něco kolem dvou metrů a i přes svůj zdánlivě vysoký věk vypadal ještě mladě a svižně. Měl šedivé vlasy, neobvykle vysoké čelo a pár jasných, téměř zlatých očí. Crest, poslední potomek vládnoucí dynastie na Arkonu, ztroskotal před několika lety na Měsíci a od té doby byl Rhodanovým spojencem. Taký dobře přestál transici a nyní se usmíval.

„S tímhle křižníkem by Topsisiderové snadno dobyli celou sluneční soustavu,“ řekl arkonidsky, tedy řečí, které Rhodan a Bully díky hypnoškolení dobře rozuměli. „Bylo štěstí, že jsme jim ji dokázali vzít, aniž bychom ji poškodili.“

„I atomové bomby mají něco dobrého,“ poznamenal Bully.

Crest na něj přísně pohlédl. „Jak to myslíte?“

„Kdyby tenkrát nedošlo v Hirošimě a Nagasaki k těm nešťastným explozím, neměli bychom nyní mutanty, kteří dokáží číst myšlenky, teleportovat, pohybovat předměty silou vůle a tak podobně. Máme osmnáct takových mutantů mezi svými spojenci - bez nich bychom na téhle lodi neseďeli.“

Crest se znovu pousmál. „Vaše logika je přesvědčivá, pane Bulle. Souhlasím s vámi bez odmlouvání.“ Najednou zvážněl. „Doufám jen, že vás neopustí ani nadále. Topsisiderové nejsou ještě poraženi, nezapomínejte. K Zemi je to co by kamenem dohodil, jak říkáte ve vaší řeči. Pokud se nevrátíme včas...“

„Nedělejte si zbytečné starosti, Creste,“ přerušil ho Rhodan a pousmál se. „Z Vegy jsem na Zemi poslal nejméně pět zpráv. Jakmile přistaneme, bude tam na nás už čekat plně připravená nová posádka STARDUST II včetně flotily nadsvětelných stíhaček. Za několik málo dní nebo týdnů zaženeme Topsisidery až na konec vesmíru.“

„Doufám, že se nemýlíte,“ ozval se od vchodu chladný hlas. Thora, bývalá velitelka arkonidského křižníku, jenž ztroskotal na Měsíci, přišla nikým nepozorována. I ona byla vysoká a měla světlé vlasy, i její oči zlatorudě zářily, ale šlehaly z nich blesky ledového pohrdání, jakož i tichého obdivu. Směsice jejích pocitů byla natolik zvláštní, že Rhodana pokaždé podráždila.

Během uplynulých let se spolu sblížili, ale nikdy se jim nepodařilo překonat nekonečnou propast, již mezi nimi vytvořil prostor a čas. Lišili se desetitisíce lety vývoje svých civilizací a vzdáleností více než 30 000 světelných let. Rhodan jí byl nicméně vděčný alespoň za to, že konečně uznala lidi jako myslící bytosti a že je už neměla za primitivní divochy jako po prvním setkání. Thora se spojila s lidmi, protože musela, chtěla-li se kdy vrátit na Arkon. Nyní mohla docílit svého. Loď STARDUST II jí návrat umožňovala.

„Nemyslím, že bych se mýlil,“ řekl klidně a pohlédl do jejích světlých očí. „Jistě, měl jsem určité pochybnosti při vskoku do páté dimenze. Ale podařilo se. Stejnou cestou se vrátíme - tentokrát dobře vybaveni a připraveni. Topsisiderové nedostanou šanci zaútočit na Zemi. Ani neznají její pozici.“

„Ale i tak jste ochoten přiznat,“ pokračovala číhavě, „že se nacházíte v úzkých? Sotva ta vaše Země učinila prvních pár váhavých krůčků do vesmíru, už narazila na silné nepřátele a nebývalé překážky. Během několika málo let jste se střetli se čtyřmi mimozemskými civilizacemi. Dokázali jste jeden přímý útok proti Zemi odrazit, protože jste disponovali našimi mocenskými prostředky. A teď Vega. Země se poprvé připletla do interstelárních záležitostí a hned získala převahu, která vlastně náleží Arkonidanům. Považujete to za správné?“

„Ano,“ klidně přikývl Rhodan. „Považuji to za velice správné. Ptám se totiž, co by ti vaši Arkonidané na mém místě asi tak udělali. Nebyli schopni překonat ani slabou měsíční gravitaci, když tam ztroskotal váš křižník. Na pomoc vám musela přispěchat primitivní pozemská loď. Na to nikdy nezapomínejte, až budete rozebírat současnou situaci. Beze mě, Thoro, byste ještě dnes trčeli na Měsíci a koukali na nesmyslné abstraktní vzory na obrazovce.“

Crest přistoupil k Arkonidance a položil jí ruku na rameno. „Takhle byste neměla mluvit, Thoro. My a Rhodan jsme přátelé, spojenci v boji proti nepřátelskému okolí. On nám pomohl, stejně jako jsme my pomohli jemu. Pokud se jednoho dne vrátíme na Arkon, budeme za to moci poděkovat právě jemu.“

Thora stála chvíli jako strnulá ve dveřích, pak sklopila zrak. Jako už často předtím, i nyní vzdala tuhle slovní půtku s Rhodanem. Lidská vůle byla silnější než její, ale neříkal jí to jenom její rozum, bylo v tom ještě víc.

Dávno minuli oběžnou dráhu Saturnu, a teprve u Marsu snížili rychlost. Perry Rhodan se zase jednou chystal přistát na Zemi.

Vyměnili si první věty s plukovníkem Freytem, který během Rhodanovy nepřítomnosti řídil chod věcí kolem Třetí moci.

Rhodan se na okamžik zahleděl do Thořiných očí. Lehce přikývl, aniž by dal najevo nějaké vítězství. Zato Bully si nebral žádné servítky:

„Já přece vždycky říkal, že to nemůže dopadnout jinak než dobře,“ řekl a poklepal Rhodanovi na rameno. „Mám posádku připravit na přistání?“

„Ano, postarej se o to,“ odpověděl zamyšleně Rhodan. V duchu už byl dávno na Zemi.

V Galakto City vládl ruch a shon.

Na březích jezera Gošun, uprostřed pouště Gobi, vznikla mohutná metropole Rhodanovy velmoci. Tato hermeticky uzavřená oblast měla čtvercový půdorys, přičemž každá strana měřila 200 kilometrů. Přesně v centru spočívala neviditelná energetická kopule a pod ní srdce nové říše, vysoce výkonný počítač. Přísně stranou od obytných a správních celků stály dlouhé stavební a dílenské haly, ve kterých pracovalo na 50 000 specialistů. Bez armády neúnavných robotů by tam bylo zapotřebí 500 000 dělníků. Galakto City mělo celkem 230 000 obyvatel, všechno pečlivě vybrané odborníky.

Za městem ležela dvě letiště a kosmodrom.

Když se na nebi nad městem objevila obrovitá koule, i zasvěcencům se na okamžik zastavilo srdce. Zanedlouho koule zakryla slunce a nad Galakto City se snesl stín.

Loď se chvíli vznášela nad městem jako nafukovací balón, pak přistála na kosmodromu.

Když Perry Rhodan jako první vstoupil na zem, šel mu vstříc osamělý muž. Byl stejně vysoký a štíhlý jako Rhodan, měl tmavé vlasy a mohlo mu být sedmatřicet. Ve tváři měl hluboké vážné vrásky, ale mnohé z nich prozrazovaly, že mu neschází ani smysl pro humor. Zastavil se před Rhodanem a podával mu ruku: „Vítejte na Zemi, Rhodane. Jsme rádi, že jste se mezi nás vrátil.“

„Díky, plukovníku Freyte,“ usmál se Rhodan, ale hned zase zvažněl. „Obávám se, že vám to potěšení dlouho nevydrží.“

„Jak to myslíte?“

Rhodan se otočil ke gigantické kosmické lodi. „Ještě jste se na ni ani nezeptal. Obdivuji vaše sebeovládání.“

Vrásky bývalého důstojníka se prohloubily. „Zvědavost nepatří mezi mé přednosti. Předpokládám, že mi sám o všem popovídáte. Proč bych měl naléhat?“

„Máte pravdu. Ostatně jsem sám stejně zvědavý na vaši zprávu. Bully se postará o posádku a o loď a já půjdu přímo s vámi. Porada se bude konat za dvě hodiny. Postarejte se, aby byli přítomni všichni důležité spolupracovníci. Ale jednu otázku mám už nyní: je všechno v pořádku?“

„V nejlepším pořádku,“ odpověděl Freyt a znovu se usmál.

Připravené kluzáky odvezly Rhodana, Cresta a Thoru do Galakto City, kde jim obyvatelstvo připravilo srdečné přivítání.

Dvě hodiny do porady uběhly velmi rychle.

Perry Rhodan ji zahájil: „Vaše radost z našeho návratu nás velmi těší, ale musím vám sdělit, že jsme přiletěli jen proto, abychom zase rychle odstartovali. Než vám však v krátkosti sdělím, co jsme prožili, prosím o podrobnou zprávu plukovníka Freyta.“

Plukovník si odkašlal a pak začal: „Vaše vysílání ze soustavy slunce Vega jsme zcela zřetelně zachytili, takže jsme o tamějších událostech byli přesně informováni. Zahájili jsme hypnový cvik dvou set padesáti nových členů posádky křižníku, o který jste požádal. Zároveň byl ukončen dlouhodobý výcvik mutantů na Venuši. Až na Nomo Jatuhina, jehož telepatické schopnosti ještě neodpovídají zcela našim představám. Všichni ostatní mutanti byli dopraveni zpátky na Zemi a jsou k dispozici.“

„Posádka a jednotky mutantů jsou tedy připraveni,“ spokojeně přitakal Rhodan. „A co roboti?“

„Někteří byli zachráněni ze zničeného arkonidského křižníku na Měsíci: V první řadě se jedná o opravárenské roboty. Pokud pro ně máte využití...“

„Samozřejmě, plukovníku. Naše nová loď je obrovská. Ostatně jak daleko jsme se stavbou vlastních lodí?“

„Potřebujeme ještě rok na to, abychom z vlastních zdrojů a podle arkonidských plánů postavili arkonidský křižník. Nicméně nebude tak velký jako ten, se kterým jste přiletěl.“

„Hezká kocábka, co?“ ozval se Bully a znělo to tak, jako by křižník postavil on sám.

Rhodan se nenechal rušit a metodicky se vyptával dál: „Co je nového na Zemi? Někjaké politické novinky? Existuje už světová vláda?“

Plukovník Freyt zvolna zavrtěl hlavou. „Bohužel ne, Rhodane. Nelze zničehonic postavit na hlavu tisícileté tradice. Se zbraněmi Arkonidanů jste zabránil atomové válce a sjednotil světové mocnosti. To samo je už hodně. Regulérní světová vláda však zatím není akutní. Zato se stalo něco neméně důležitého: Allanu D. Mercantovi se totiž podařilo dostat pod kontrolu veškerý potenciál obranných a tajných sil Země. Byla založena Pozemská obranná federace.“

„To je dobré,“ souhlasil Rhodan. „Nicméně nyní k mým plánům. V soustavě Vegy jsme se ocitli ve střetu tamějších obyvatel s invazory. Těmi přepadenými byli Ferroni, útočníky byli potomci ještěrek, kteří si říkají Topsiderové. Topsiderové obsadili osmou planetu a Ferronové uprchli na devátou planetu soustavy, kterou nazývají Rofus. My jsme ukořistili křižník a slíbili Ferronům, že se brzy vrátíme. John Marshall a Dr. Haggard zůstali na ledovém měsíci Iridul. To je vlastně všechno.“

„Proč jste tam ty dva nechal?“ zeptal se překvapeně Freyt.

„Mají tam malou základnu a hlídají hypervysílačku neopravitelné GOOD HOPE. Kdyby Zemi hrozilo ze strany Topsiderů nějaké nebezpečí, hned by nás varovali. Bylo nutné, aby tam někdo zůstal na stráž.“

„Takže vy se chcete vrátit na Vegu?“

„Není jiná možnost. Neděláme to jen kvůli Ferronům, nýbrž hlavně kvůli sobě. Topsiderové se mohou už zítra rozhodnout, že napadnou Zemi. Co je sedmadvacet světelných let za vzdálenost pro bytosti, zvyklé překonávat mnohem delší intervaly? Musíme tedy zakročit předem. Z tohoto důvodu jsem chtěl vědět, jak to vypadá na Zemi. Musíme mít krytá záda. Zaženeme invazory se soustavy Vegy dřív, než je napadne zaútočit proti Zemi.“

„Kdy odstartujete?“ zeptal se věčně Freyt.

„Jakmile se posádka seznámí s lodí. A ještě něco: máme obrazové záznamy boje s Topsidery. Jsou doprovázeny mým vlastním komentářem. Nechť se obyvatelstvo Země na všech obrazovkách světa seznámí s tím, co jsme prožili v soustavě Vegy. To by se nemělo minout účinkem...“

Úspěch této propagandistické akce překročil všechna Rhodanova očekávání.

Ve všech metropolích a velkoměstech světa se srocovali lidé a požadovali definitivní sjednocení všech velmocí. Perry Rhodan byl oslavován jako osvoboditel. Jeho dávný prohrěšek - že se totiž vrátil na Zemi a nevydal americké vládě mocenské prostředky Arkonidanů, byl zapomenut.

Rhodan nyní věděl, že za ním stojí celá Země.

Ale i tak nezbývalo mnoho času. Bully od rána do večera cvičil celkem tři sta mužů posádky křižníku. Za jedenáct dní byli připraveni.

Čtyři ze záchranných člunů křižníku měly zůstat na Zemi pro případ nouze. Ve volném prostoru kolem modré planety létalo přes sto stíhaček, schopných vyvinout nadsvětelnou rychlost. Podléhaly velení majora Deringhouse a majora Nyssena.

Perry Rhodan vydal poslední rozkazy.

Pak stáli všichni před křižníkem.

„Posádka k letu připravena, pane,“ hlásil Bully.

„Díky,“ řekl Rhodan a obrátil se k nastoupeným mužům. „Nestůjte v pozoru,“ řekl. „Tady nejsme u armády. Nu, jak mi ministr pro bezpečnost Reginald Bull sdělil, jste připraveni k nasazení v oblasti slunce Vega. Máme před sebou těžký úkol, o kterém nevíme, jestli jej vůbec lze splnit. Na našem úspěchu ovšem přímo úměrně závisí budoucnost Země. Pokud by naši protivníci napadli Zemi, byla by ztracena. Vy nyní znáte tuhle nádhernou loď a umíte s ní zacházet. Nyní víte, že disponuje zbraněmi, schopnými zničit celé planety. Mou vůlí je, aby tato moc sloužila míru a účelům dobra. Nezapomínejme však, že je to bohužel často i boj, který slouží míru. A nyní bych poprosil Arkonidanku Thoru, aby naši loď pokřtila.“

Sáhl do krabice a vyndal láhev šampaňského. Thora přišla trochu pobledlá a vzala si ji. Rhodan na ni povzbudivě kývl. Crest stál stranou a strnule zíral na křižník. Možná právě myslel na to, že to je loď jeho civilizace a že nyní patří Zemi.

Thora vykročila k lodi a před ní se zastavila. Zvedla pravou ruku, chvíli váhala, pak hodila láhev proti kovovému plášti.

„Křtím tě na jméno STARDUST II.“

Rhodan vykročil k Thoře a podával jí ruku. Sám dobře věděl, jak to pro hrdou Arkonidanku muselo být těžké. Stiskli si ruce, pak se Thora rázem obrátila a vykročila k čekajícímu vozu.

Rhodan se podíval na Bullyho: „Chci, aby STARDUST II vykonala první zkušební let. Najdeme si řetěz asteroidů a vykonáme tam cvičení. Crest a já se ho zúčastníme jako pozorovatelé. Dnes večer musíme být zpátky. Základny na Venuši, Titanu a Plutu jsou informovány.“

Krátce nato STARDUST II odstartovala.

Bully seděl ve velínu před palubním rozhlasem a vydával rozkazy. Ještě než se Země opticky ztratila v temnotě vesmíru, Rhodan vydal přesné rozkazy: „Protivník obsadil Jupiter. Jeho předsunutými posty jsou asteroidy. Nepřítelův plán: útok proti Zemi. Náš záměr: zničení předsunutých postů a útok proti Jupiteru.“ Podíval se na Bullyho: „Vykonejte!“

„Rozkaz,“ opáčil Bully a zachrčel do mikrofonů rozkazy. Pak se uvelebil v křesle, založil ruce a ironicky se zeptal: „Přejete si, Vaše Milosti, abychom zničili planetu Jupiter?“

„Hloupé žerty tě přejdou, až na nás zaútočí Topsiderové,“ předpovídal Rhodan. „Takže co? Co nyní dělají naši muži?“

Bully se přestal usmívat. „Já nežertuju, Perry. Za necelou hodinu naši piloti zničí řetěz asteroidů kolem Jupiteru, pak naberou kurz na Jupiter a zaútočí na každého, kdo ho bude chtít opustit. Pomocí STARDUSTU II jsme naprosto schopni proměnit povrch té obří planety v peklo.“

„To by bylo zbytečné, ale prosím - nedej se rušit.“

To se Bully tedy nenechal. Octl se ve svém živlu. Stíhačky opustily palubu lodi a řítily se proti domnělému nepříteli. Ničily jeden asteroid za druhým. Některé z nich už zasahovaly i ledová místa na povrchu planety a proměňovaly je v dým.

Rhodan položil Bullymu ruku na rameno. „Můžeš ty manévry ukončit. Jsem spokojen. Nyní, myslím si, jsme dokonale připraveni na návrat k Veze. Ztráta GOOD HOPE se nám mnohonásobně vyplatila. Topsiderové si budou muset dát velký pozor.“

Crest poprvé prolomil své mlčení. „Teď by pro vás bylo jednoduché invazory zničit,“ řekl zamyšleně. „Avšak já bych to nedoporučoval. Nezabráníte totiž tomu, aby pár jejich lodí přece jen neuniklo a nepodalo zprávu o tom, co se stalo. Topsiderové by se pak jednoho dne vrátili, aby se pomstili. Třeba až vyvinou lepší zbraně, než máme my. Možná bude lepší uzavřít s nimi dohodu.“

„Mírovou smlouvu s ještěrkami?“ divil se Bully.

„Proč ne? Inteligentní bytosti vesmíru mají nejružnější podoby, proto ještě nejsou horší nebo lepší. Arkonidané mají dohody s bytostmi, které vypadají jako pavouci, a jejich nejlepší přátelé náleží k civilizaci, která žije pod mořem. Ne, milý příteli, vnější podoba není důležitá. Důležitý je jen a jen charakter.“

„Topsiderové nějaký mají?“

„Charakter má každý,“ vážně přitakal Crest. „Někdy dobrý, někdy špatný. Jen v tom je rozdíl.“

„Takže co podle vás máme udělat?“ vyzvídal Rhodan. „Uzavřít s nimi mírovou smlouvu?“

Crest pokrčil rameny. „Zeptejte se mě později ještě jednou až na Topsidery znovu narazíme. Možná budou po té poslední porážce ochotni vyjednávat.“

„Ještě něco,“ zeptal se Rhodan a pohlédl Crestovi pevně do očí. „Co si myslíte o mé posádce? Obstojí v mezihvězdném konfliktu?“

„Bud'te bez obav,“ řekl Crest a snažil se přitom nedávat příliš najevo svůj obdiv. „To, co jsem právě prožil, je jako sen z minulosti Arkonidanů. Takoví jsme kdysi byli, když jsme začínali budovat své galaktické impérium. Dnes...“ Odmlčel se, pak se ale usmál a statečně pokračoval: „Mohli byste být přímými potomky tehdejších Arkonidanů.“

Slunce Vega mělo 42 planet, z nichž jen ta osmá zrodila inteligentní život. Ferronové byli malí, jen zřídka větší než 160 centimetrů. Podobali se lidem, měli však vlasy barvy mědi a světlemodrou pleť. Jejich mateřská planeta Ferrol byla horká a gravitace na ní dosahovala 1,4 g.

Ovšem mnoho jich už na Ferrolu nežilo. Když ho obsadili Topsiderové, většinou uprchli na koloniální planetu Rofus a usadili se tam. Netrpělivě tam čekali na své vysvoboditele, na náhle se objevící Arkonidany. Totiž - Rhodan a jeho muži se za Arkonidany vydávali - aby uchránili utajení existence Země.

Ferronové vlastnili mnoho transmitterů, pracujících na bázi pěti dimenzí. Jejich kosmické lodě však byly ještě velmi zaostalé, protože Ferronové neovládali pětidimenzionální matematiku. Tenhle otevřený rozpor připravil Rhodanovi jeden ze zásadních důvodů k přemýšlení.

Kolem osmadvacáté planety kroužil měsíc a v jedné z jeho ledových jeskyní - tato však byla uměle vytvořena - čekali John Marshall a Dr. Haggard. Měli tam k dispozici vše, včetně svých dvou nadsvětelných stíhaček.

John Marshall, přirozený telepat a člen jednotky mutantů, se připravoval na průzkumný let. Slavný australský lékař Haggard mu při tom pomáhal.

„Už se mi stýská po Bullym,“ řekl John. „Až zas uvidím ten jeho drzý obličej.“

Dr. Haggard chápavě přikyvoval: „Až se tu objeví on, nebudou daleko ani Rhodan, Crest a Thora. To bude patrně psychologický povědomý důvod vaší touhy po Bullym.“

„Hlavně Thora,“ přiznával John a upravoval si helmu. „Je to krásná žena.“

„Chladnější než led na Iridulu,“ zavrtěl hlavou Haggard a zašklebil se. „Pokud si zahráváte s myšlenkou...“

„Bez starosti, Haggarde. Přece nepolezu Rhodanovi do zelí.“

Lékař pak mlčky přihlížel, jak John Marshall vstupuje do lodi a zavírá za sebou kryt.

Za pár okamžiků se stíhačka pomocí antigravu zvedla a nehlučně se sunula ledovým tunelem k povrchu měsíce. Zanedlouho se vznesla do volného prostoru.

John ji zvedl vzhůru, ale na rychlosti nepřidával. Dá se říci, že v úplné pohodě mířil do hvězdami poseté oblohy a že si tu chvíli vychutnával.

Zamyšleně pohlížel směrem, ve kterém tušil Zemi a mateřskou sluneční soustavu...

Ale k delším filozofickým úvahám se už nedostal, protože objevil cosi, co vzbudilo jeho pozornost. Nejdřív mu hned nedošlo, co to je, ale pak si uvědomil: tohle nemůže být hvězda!

Hvězda se nikdy nepohybuje takhle rychle! Ani planeta!

Kosmická loď?

Strhl stíhačku a přidal. Žádného útoku se neobával, protože věděl, že jeho stíhačka je rychlejší a obratnější než lodě Topsiderů. Než by na něj stačily zaútočit, byl by dávno z dosahu.

Bylo docela dobře možné, že se invazori ze své porážky mezitím už vzpamatovali. Ztráta křižníku pro ně byla bezesporu drtivá, ale i tak měli pořád ještě k dispozici silnou flotilu lodí, schopných nadsvětelného letu.

A už zase!

John zapnul zaměřovače a propojil je s autopilotem. Za okamžik se stíhačka zaměřila na jeden ze světelných bodů na obloze.

Skutečně - byla to topsiderská loď!

Zvětšení vykouzilo na obrazovkách stíny. John rozpoznával doutníkový tvar lodi, s kulatou vybouleninou uprostřed, podle níž byly lodě Topsiderů snadno identifikovatelné.

John bleskurychle uvažoval. Nemělo význam pouštět se do boje, protože Rhodan důrazně zakázal další konflikty. Podle jeho rozkazu bylo nutno jít Topsiderům z cesty do té doby, než se vrátí STARDUST II s doplněnou, a tedy úplnou posádkou.

Každopádně bylo zajímavé už zjištění, že se Topsiderové od vážili pohnout z místa. Zřejmě minili udržet soustavu Vegy ve své moci a nyní podnikali průzkumné lety. Nehrozilo nebezpečí, že by jim měsíc Iridul připadal nebezpečný.

John s těžkým srdcem změnil kurz a v krátkosti varoval Haggarda na základně. Nyní bylo lepší, aby zůstal v úkrytu. Pak přidal, zvýšil rychlost na úroveň rychlosti světla a rázem se octl na oběžné dráze kolem Rofusu. Ujistil se, že je mimo dosah zaměřovačů topsiderské průzkumné lodě a přistál v hlavním městě Rofusu.

Nečekal žádné mimořádné přijetí, protože Haggard i on tohle místo navštěvovali téměř každodenně. Přebýval tu uprchlý vládce Ferronů a všichni jeho ministři. Žili tu v co největším utajení. Nepoužívali vysílačky, jejich zbylé lodě se schovaly pod zemí.

Když John vystoupil ze stíhačky, cítil, že něco je ve vzduchu. Zavřel a zkontroloval elektronické ochranné pole stíhačky. Nikdo se k téhle malé lodi nepřiblíží, aniž by nedostal elektrickou ránu. Tato zábrana byla nastavena na vlnovou délku Johnových mozkových vln a propustila ke stíhačce jenom jeho.

Na ulicích města vládl čilý ruch. Bylo nápadné, že Ferronové transportují velké náklady, ale Johnovi se nepodařilo ani telepaticky zjistit, oč jde. Dojmy, které přijímal, byly velmi chaotické. Zdálo se mu však, že z myšlenek Ferronů vyznívají obavy a starost, což ho značně zneklidňovalo.

Přihodilo se něco?

Spěchal co nejrychleji k rezidenci vládce Thorta. Ihned byl k němu vpuštěn a brzy seděl přímo proti němu.

Malý muž, který zcela odložil svůj královský odstup, řekl: „Pane, jsme tu ve velkém nebezpečí. Pokud nám nepomůže velký Rhodan, jsme všichni ztraceni.“

„Rhodan už je na cestě,“ lhal John, aby Thorta uklidnil. „Co se stalo? Vznegli se snad Topsiderové, aby zaútočili?“

„To se může stát každou chvílí. Dosud setrvali jen na Ferrolu, ale nyní se objevuje stále více zpráv, že chtějí dobýt i Rofus.“

„Existují nějaké důkazy?“

„Ano, existují. Naši agenti nám hlásí, že se jejich flotila připravuje k útoku proti Rofusu. Mnoho Ferronů na Ferrolu bylo zatčeno, uvrženo do vězení či dokonce zavražděno. Topsiderové překonali šok, který jim Rhodan způsobil. Přijdou, aby se pomstili. A my pak budeme muset trpět za něco, co jsme neudělali. Arkonidané nám musejí pomoci!“

To neznělo příliš vděčně, ale John zoufalého Thorta chápal.

„Máte nějaké přesnější údaje o chystaném útoku Topsiderů, Thorte?“

„Ne. Ale počítám s ním každým dnem. Tady máme jen zbytek naší flotily. S ničím jiným se jim postavit nedokážeme.“

„To je fakt,“ souhlasil Marshall. Tušil, že přichází okamžik, kdy bude třeba jednat. Rhodan ho tu nechal, aby pozoroval chování Topsiderů. Kdyby skutečně překonali šok a chtěli útočit, měl Rhodana ihned informovat. Rhodan by okamžitě přerušil výcvik nové posádky a odstartoval by. Marshall netušil, kolik času by Rhodan potřeboval k návratu, ale pár dní by to určitě trvalo. Bylo tedy jeho povinností neprodleně odvyšlat dohodnutý signál.

Přikývl a vstal.

„Dobrá, Thorte. Ihned podám Rhodanovi zprávu, aby si pospíšil. Mějte svoji flotilu v pohotovosti. Je možné, že se prvnímu útoku Topsiderů budete muset ještě bránit sami. Vytvořte skupiny bojovníků, kteří proniknou pomocí transponderů na Ferron a zaútočí na protivníka z týlu. Až dorazí Rhodan, provedeme rozhodující úder. Věřte mi, že Topsiderové z vaší sluneční soustavy zaženeme.“

„Doufejme, že se někdo z nás té doby dožije,“ řekl Thort smutně, ale pak zvažněl a jeho výraz zpřísněl. „My musíme Topsiderové porazit. Souboji s nimi se prostě nevyhneme. Já chci vysvobodit svůj utlačovaný národ! Ti nejlepší lidé zůstali na Ferronu.“

Pár minut nato se Marshall vrátil ke své nedotčené stíhačce. Okamžitě odstartoval a namířil si to k 28. planetě. Zaměřovače mu kdesi v dáli hlásily nějakou kosmickou loď, a John se domníval, že to bude opět nějaká průzkumná loď Topsiderů, nicméně nyní ji ponechal bez povšimnutí. Opatrně obkroužil měsíc Iridul a zanedlouho přistál v úkrytu. Sotva vystoupil, oznamoval Haggardovi: „Musíme vyslat zprávu, Haggarde. Topsiderové se aktivují. Myslím, že je nejvyšší čas vyhnat je z této soustavy. Já připravím text, vy vysíláte.“

Dr. Haggard přikývl. „Za deset minut jsem připraven. Mimořádně - před dvěma hodinami se kolem našeho ledového měsíce potulovala loď Topsiderů. Má to něco společného s tím, co jste zjistil?“

John jen s námahou skryl své zděšení.

„Jistě,“ odpověděl klidně. „Dokonce velmi mnoho. Rychle do práce, nesmíme ztratit ani vteřinu. Průzkumné jednotky vždycky znamenají předvoj toho nejhoršího. Topsiderové se chystají zmocnit Rofusu.“

„Hotovo,“ ohlásil zanedlouho Haggard a ukázal na malou kabinu, do které se vešel právě tak jeden člověk. „Jděte dovnitř a odvyšlejte svou zprávu. Musí se vejít do třiceti vteřin. Bude to stačit.“

„Myslím, že ano,“ usmál se John, ale bylo to trochu křečovitě. „Víte, vždycky když vidím tuhle kabinu, musím myslet na ferronské transpondery. Mám pořád dojem, že místo slov bych mohl omylem odeslat sám sebe.“

Haggard to však kupodivu nebral jako vtip.

„To není zcela vyloučeno, John. Jen by mě zajímalo, kde byste pak asi materializoval. Ve vesmíru bude určitě hodně transponderů.“

John mírně pobledl, ale nakonec vešel do kabiny a zavřel se.

Perry Rhodan obdržel jeho zprávu několik minut před startem. Na dohodnutých skutečnostech nic nezměnila, nicméně jen utvrdila posádku STARDUSTU II, že je bezpodmínečně nutné vyřídit záležitosti v soustavě Vegy.

„Díky, plukovníku Freyte,“ poděkoval Rhodan muži, který mu přinesl depeši. „Za několik týdnů jsme zpátky. Mezitím se postarejte, aby byla sestavena řádná vláda Země. Čas rasových a jiných rozdílů pominul a člověk může nastoupit dědictví Arkonidanů pouze tehdy, stane-li se pozemšťanem. Pochopil jste mě?“

Freyt vážně přitakal. „Pochopil. Mějte se dobře - a hodně štěstí!“

Rhodan za ním zamyšleně hleděl. Bully se naklonil a šeptem Rhodanovi řekl: „O těch svých představách ohledně arkonidského dědictví bys ale měl před Crestem pomlčet. Asi bys ho tím moc nepotěšil.“

Rhodan se k jeho překvapení usmál. „To sotva, Bully. Je totiž jeho tajným přáním, abychom Arkonidany vystřídali v jejich vládnoucí pozici. On sám moc dobře ví, proč a jak se jeho říše rozpadá. Jen Thora to pořád nechápe. Ale nechme toho, tohle je ještě píseň budoucnosti. Přípraveni ke startu?“

„Všichni připraveni.“

„Dobrá, tak do toho! Nesmíme ztratit ani vteřinu! Topsiderové se chystají k dalšímu úderu!“

„Naši mutanti jim seberou všechnu chuť,“ sliboval Bully, když usedl za ovládací panel.

Plukovník Freyt stál bez hnutí na kraji kosmodromu, když se obrovitá koule zvedla a za okamžik zmizela jako střela na obloze. Povzdychl si a vyškřábal se do kluzáku, který ho odvezl zpátky do Galakto City. Měl před sebou zodpovědný úkol.

Tentokrát už transice nebyla spojena s žádným rizikem. Loď vklouzla do hyperprostoru a materializovala na okraji mocné soustavy slunce Vega. Okamžitě se spojili s Dr. Haggardem a Marshallem. Oba muži si rázem oddechli, protože tím končilo jejich azylové období.

„Bully, letka kosmických stíhaček by měla vyrazit napřed. Není nutné, aby Topsiderové věděli, že přistává STARDUST II.“

„A kde by měla přistát?“ zeptal se Bully. „Na Iridulu?“

„Ne. Na Rofusu. Odtud budeme moci lépe operovat. Také se domnívám, že devátá planeta je nejvíce ohrožena.“

„Proč nezaútočíme rovnou na Ferrol? S tímhle křížníkem si to přece můžeme dovolit?“

„Mám své důvody. Vládu nelze nastolit násilím. Postačí, když před námi Topsiderové uprchnou poté, co se přesvědčí, že na naše zbraně v žádném ohledu nemají. Jen ať na své dobrodružství mezi Ferrony vzpomínají s hrůzou.“

Zatímco letka stíhaček poslušně opouštěla palubu křížníku, Haggard s Marshallem se vraceli z měsíce Iridul. Rhodan je velmi srdečně přivítal. Rychle je vyzpovídal, aby zjistil podrobnosti o událostech. Pak se zeptal: „Je na Rofusu nějaký dostatečně velký podzemní hangár, kam bychom schovali STARDUST II?“

„Jistě,“ přikývl Marshall. „Ale - to zase zalezeme jako krysy? Myslel jsem, že Topsiderům ukážeme, co v nás je?“ Í

„To jim taky ukážeme,“ usmíval se Rhodan a úkosem pohlédl na Bullyho. „Nač bychom měli jednotku mutantů? Náš přítel Bully sice není jedním z nich, ale pod jeho velením mutanti Topsiderům řádně zatopí.“

„Já teda hned...“ zvolal nadšeně Bully.

„Zatím se uklidni,“ starý brachu, zarazil ho Rhodan. „O tom si promluvíme, až přistaneme na Rofusu. Momentálně nemáš jiný úkol než se vyhnout Topsiderům. Jsou zapnuty všechny zaměřovače?“

„Neunikne mi ani moucha,“ vážně tvrdil Bully a věnoval se vlastnímu úkolu. Rhodan spokojeně přitakal a obrátil se na Marshalla: „Jinak ještě něco nového?“

„Vlastně už ne, Rhodane. I když - je tu něco, s čím si lámu hlavu.“

„A sice?“

Pár světelných hodin odtud narazily stíhačky na Topsidery a odlákaly je daleko od STARDUSTU II.

„Jde o Thorta,“ zamyšleně přiznal Marshall. „Hodně jsem s ním mluvil, a měl jsem tudíž možnost trochu se podívat na jeho myšlenky. Je upřímný, to ano, a je nám taky moc vděčný za podporu. Ale v jednom bodě nám cosi zamlčel. Jde o transitory.“

„Aha,“ poznamenal Rhodan. „A copak zamlčel?“

„Něco, co sám neví. Přiznávám, zní to trochu divně, ale transitory nejsou přístroje, které by vyvinuli Ferronové.“

„To jsem se už domníval, příteli. Ale je zajímavé zjišťovat, že o tom ví i Thort. Co jste zjistil?“

„Na Ferronu existuje zapečetěná kobka. Vstupu do ní brání pětidimenzionální zámky. Jenom Thort ví, jak je otevřít, přitom nezná princip jejich fungování. Tahle vědomost, se předává z generace na generaci. Mně osobně připadá, že transitory jsou darem dávné civilizace, pro kterou Ferronové kdysi něco udělali. V této kryptě by tedy měly být plány výroby transitorů. Thort by je rád studoval, aby jeho lidé mohli transitory sami stavět.“

Rhodan pokyvoval hlavou. „Ale nedokáže to, protože se nevyzná v pětidimenzionální matematice... Mě by však zajímalo, kdo předal Ferronům tohle tajemství.“

„I v tomto ohledu jsem narazil na drobné upozornění,“ rozzářil se telepat. „Thort myslel na jakési bytosti, které - žijí déle než slunce.“

Rhodanem to trhlo. Bully, který naslouchal jedním uchem, strnul jako socha. Tvář mu nepřírozeně zbledla a pak zase zrudla. V očích se mu zajiskřilo. Pomalu se otočil a zahleděl se Rhodanovi do očí.

Marshall se zájmem sledoval účinek svých slov. „Člověka to potěší,“ usmíval se, „když vás dva někdy vidí zaskočené. No, ale to je všechno. Víc toho nevím.“

Rhodan seděl pár minut mlčky a bez hnutí. Bytosti, které žijí déle než slunce. Jak dlouho žije takové slunce? Půl dne, protože ráno vyjde a večer zapadne? Jeden rok, po který kolem něj proběhne planeta? Dvě stě miliónů let, za které samo obkrouží celou Galaxii? Nebo ještě déle? Celou věčnost? Žijí tyto bytosti nekonečně dlouho? Neznají smrt? Ale - pokud tomu tak je, proč se s nimi ještě nikdy nesetkali?

Povzdychl si.

„Až to tady všechno skončí, budeme si s Thortem muset promluvit. To tajemství transponderů mě zajímá víc než kdy předtím. Ta krypta, Marshalle, kde se má nalézat?“

„V Rudém paláci na Ferronu. Přístupové cesty zná jen Thort.“

„Takže Thort,“ přitakal Rhodan. „Thort je klíčem.“

Bully vzhlédl. Marshall se zeptal: „Klíčem? Klíčem k čemu?“

„Klíčem k věčnému životu,“ zamyšleně odpověděl Rhodan.

Admirál Chrekt Orn, vrchní velitel Topsiderů na dobyté planetě Ferron, zachmuřeně seděl za svým psacím stolem v Rudém paláci a zarputile svíral širokou ještěřčí hlavu. Neustále docházely alarmující zprávy a nedopřávaly mu klidu.

Právě vstoupil pobočník. „V sektoru planety devět se objevily silné stíhací jednotky. Pronásledovali jsme je.. Zatím se nebrání, jenom prchají. Ztráty zatím: žádné.“

Topsider v barevné admirálské uniformě udeřil pěstí do stolu. „Když neútočí nepřítel, zaútočte přece vy! Vydal jsem rozkaz zničit každého nepřítele!“

„Jsou příliš rychlí, admirále,“ opatrně vysvětloval pobočník. „Zatím jsme žádnou stíhačku ani nedostihli, ani nezasáhli. Naši technici už projevíli zájem o systémy jejich pohonu.“

„Jsou arkonidského původu,“ hořce zamumlal admirál. „Stejně jako náš ztracený křižník. Ještě stále po něm není ani stopy?“

„Ještě stále ne, admirále. Ani naši špióni na deváté planetě nic nehlásí. Jako by zmizel ve čtvrté dimenzi.“

„To je dost dobře možné,“ zabručel admirál. „Dost dobře možné. Pak tu loď už ale nikdy neuvidíme. Bude to tak snad i lepší, protože bychom se jí neubránili... S těmi malými stíhačkami... s těmi bychom však měli udělat krátký proces! Očekávám v tomto ohledu brzké zprávy. Vypisují vysokou odměnu. Dejte vědět bojovým jednotkám.“

Ale ani to nepomohlo.

Marně se ještěřky snažily zasáhnout či dokonce zajmout některou ze stíhaček.

Bully mezitím nepozorovaně přistál se STARDUSTEM II na Rofusu a umístil jej do nově vybudovaného jeskynního hangáru. Rhodan vydal své rozkazy a deset minut nato už seděl tváří v tvář Thortovi.

„Jsem šťasten, že jste rychle vyslyšel mou prosbu,“ začal Thort a pohlédl i na ostatní: Cresta, Thoru a Marshalla. „Topsiderové se chystají zaútočit a m nemáme dost sil se jim ubránit.“

„My Topsidery porazíme, aniž bychom použili náš křižník,“ řekl klidně Rhodan. „Ze své mateřské planety jsem přivezl speciální jednotku, která začne s Topsidery bojovat. Za několik dní nebo týdnů se budete moci vrátit na Ferrol.“

„Moje bojová flotila je vám k dispozici.“

„Díky, použiji ji dle potřeby. Ale v podstatě nepočítám s otevřeným střetnutím s Topsidery. Rád bych, aby se jich co nejvíce vrátilo domů a podalo zprávu o tom, co tu zažili. To jim jednou provždy sebere chuť na další dobovatelské pokusy. Přinejmenším v oblasti Vegy a Slunce.“

„Slunce?“ otázal se Thort. „To je vaše hvězda?“

„Ano,“ přikývl Rhodan. „To je moje hvězda.“ Pak změnil téma.

„Transmitery na Ferrolu ještě fungují?“

„Máme stále spojení se Sichy. Ve městě. Sic Horum je ještě všechno v pořádku. Kekéler řídí hnutí odporu na Ferrolu.“

„Výborně,“ přikývl Rhodan. „Takže tam nasadíme své páky. Zlomíme invazory rovnou u kořene.“

„Vy myslíte...?“

„Ještě dnes pošlu své lidi na Ferrol. Bully, ty budeš tu akci řídit. Creste, máte ještě nějaké návrhy?“

Arkonidan pomalu zavrtěl hlavou. „Tuším, co máte v úmyslu, a nic lepšího mě nenapadá. Mutanti jsou nejlepším způsobem, jak Topsidery řádně vyděsit. Souhlasím s vámi.“

Thora beze slov přitakala.

„Tak dobře,“ spokojeně dodal Rhodan. „Bully, ty víš, co budeš dělat?“

„Jen to tuším,“ přiznal Bully a slabě se zašklebil. „Vaše Milost mi jistě dá nějaké příkazy...“

„Už je na čase, aby to udělala,“ přistoupil na hru Rhodan a ukončil tím krátkou poradou. „Ještě něco, Thorte: chci se od vás dozvědět všechny podrobnosti o událostech, které se na Ferrolu odehrály před tisíci lety. Máte nějaký záznam vašich dějin?“

Thort zbledl a drahnou dobu na Rhodana překvapeně zíral.

Nakonec řekl: „Naše dějiny? Co vás na nich zajímá, Rhodane? Co to má společného s dnešním bojem proti Topsiderům?“

„Možná nic, ale možná taky hodně, Thorte. Takže? Mohu studovat vaše dějiny, nebo zůstanou navždy tajemstvím? Pokud ano, tak proč?“

„Ne,“ vykoktal stále ještě překvapený Thort. „Proč by měly zůstat tajemstvím? Jsme přece přáteli a přátelé před sebou nic netají. Prozradte mi galaktickou pozici vaší mateřské planety

a já vám trochu popovídám o naší historii.“

„I o bytostech, které žijí déle než slunce?“

Tentokrát se i Rhodan lekl změny, která se s Thortem stala:

Ferron ztratil namodralou barvu a zešedl. V očích měl strach.

Trásl se po celém těle. „Co vy o tom víte?“

„Prostě to vím,“ mávl rukou Rhodan. „Tak co mi o těch bytostech povíte? Kde žijí a co jsou zač?“

Thort zavrtěl hlavou. „I kdybych chtěl, nemohl bych. Je to už dávno. Zprávy o nich se ztrácejí v temné minulosti. Jsem ochoten sehnat nějaké podklady, pak si můžeme promluvit. Ale nemyslím, že vám budu nějak platný.“

„Já myslím, že budete,“ řekl pobaveně Rhodan a pohlédl na Bullyho. „Neztrácejme čas, Bully.“ Pak se znovu otočil k Thortovi: „Na váš slib nezapomenu. Nemějte mi to za zlé, ale jestli ty bytosti žijí déle než slunce, pak jsou ještě stále naživu a existují. Protože i slunce ještě žije.“

Kekéler vystoupil na Rofusu z transmitterové klece. Čekali tam na něj Rhodan, Bully a jednotka mutantů.

„Jsem potěšen, že zase vidím svého spojence,“ řekl Rhodan.

„Jak se vám daří bránit se nepříteli?“

„Stojí nás to oběti, ale nedostaneme se přitom ani o krok dál, přiznával Kekéler. „Topsiderové jsou den ze dne nedůvěřivější, propustili téměř všechny domorodce a všude zdvojili stráž. Nedávno srovnali se zemí celou vesnici, protože se domnívali, že je to centrum odboje.“

„Tyhle metody známe i ze Země,“ zamumlal Rhodan a na čele mu vystala kolmá vráska. „Dál, Kekélere. Někjaké novinky?“

„Žádné, Rhodane. Budeme bojovat, dokud se Thort nevrátí na Ferrol, nebo dokud,“ suše polkl, „všichni nezahyneme.“

„Bez starosti, to se nestane. Přivedl jsem posily. Některé příslušníky jednotky mutantů už znáte: třeba Tako Kakutu. Reginald Bull je povede. Centrem odboje se stane Sic Horum. Bull odtud bude vysílat jednotlivé mutanty podle potřeby.“

„Všechno je připraveno,“ řekl Kekéler.

„Díky. Reginald Bull už je o všem informován. Já přijdu do Sic Horumu za tři dny a postarám se o závěrečnou fázi osvobozenického boje. Takže teď - hodně úspěchů!“

Kekéler zaváhal a pak řekl: „Chybí nám zbraně, Rhodane. Beze zbraní...“

„Zbraně?“ zeptal se překvapeně Rhodan, a pak se chápavě usmál. „Málem bych zapomněl. Už žádné zbraně nepotřebujeme. Od této chvíle se válka proti invazorům stává válkou ducha. Naši zbraní je mozek. A řekl bych, že ten je mnohem lepší než ten topsiderský.“

Transmitter se otevřel a přijal prvního mutantu.

Trker Hon seděl proti svému vrchnímu veliteli Chrektu Ornovi.

Obě inteligentní ještěrky vypadaly hrozivě a nebezpečně.

„Ofenzíva začne zítra,“ řekl Chrekt Orn. „Můžeme vycházet z předpokladu, že ukradený křižník utrpěl nějakou nehodu. Ferronové si s ním pravděpodobně nevěděli rady a navždy se ztratili v hyperprostoru. Tím narostly naše šance na rychlé vítězství nad touto civilizací. Přitom jistě najdeme i loď, která vysílala nouzové signály, kvůli kterým jsme sem přišli.“

„Někdy mám dojem,“ opáčil zamýšleně Trker Hon, „že jsme se zmýlili a že jsme přistáli v jiné sluneční soustavě. Při tak velké vzdálenosti je omyl v propočtech možný.“

„Despotovi technici se nikdy nemýlí!“ přísně vysvětloval admirál a připomenul svému podřízenému, že nadřízení prostě chyby nedělají. „Tady je správná sluneční soustava. Tady najdeme havarovaný arkonidský křižník a tady ho použijeme jako náhradu za ten ukradený. Nebo se snad chcete na Topsid vrátit bez něj? Víte, co by vás tam čekalo!“

To Trker Hon věděl moc dobře. „Despota je blázen,“ řekl naprosto klidně Trker Hon. „Je to brutální a ještě k tomu dost hloupý chlap!“

Admirál na něj zíral a překvapeně syčel. Jeho šupiny se nervózně chvěly. Tohle bylo neslýchané!

„Cože?“ vyhrkl a zalapal po dechu. „Co jste to řekl?“

„Kromě toho jste blázen i vy, admirále! Copak nevidíte, jak jsme nespravedliví? Ferroni jsou přece milé a přívětivé bytosti, které mají právo na svou mateřskou planetu. Od nás není správné, že jsme ji uchvátili. Opakují: jste blázen, když bez odporu provádíte despotovy rozkazy. Až vás jednou postaví před soud, nezbaví vás to zodpovědnosti.“

Admirál se pokoušel uklidnit své šupiny. Ještě nikdy se mu nestalo, aby nějaký podřízený důstojník přímo před ním vedl vzbouřenecké řeči. Ten chlap snad přišel o rozum!

„Trkere Hone! Jménem despoty vás zatýkám!“ zařval a stiskl tlačítko na stole. „Hjero! Přiveďte stráž! Trker Hon je degradován a zbaven všech úřadů. Bude postaven před válečný soud!“

„Vy asi nejste v pořádku,“ odpověděl pobočník a nehnul se přitom z místa. Admirál měl dojem, že do něj udeřil blesk. Svět se hroutil. Jeho civilizace znala od samého prvopočátku jen a jen poslušnost. Jakýkoliv náznak rebelie byl ihned potlačen odpovídajícími prostředky. A teď...“

Vyhlásil poplach. Do místnosti vtrhli ozbrojenci. V rukou svírali nebezpečné paprskomety.
„Zatkněte ty dva!“ sípál Chrekt Orn. „Posmívají se despotovi. Před soud s nimi! Ať je...“
Nenacházel slova. Zhroutil se za stůl. Tohle na něj bylo příliš. Stráže mlčky odzbrojovaly zatčené, v jejichž tvářích náhle stálo jen a jen nekonečné překvapení. Ale nechali se odvést.
„Co se to vlastně stalo?“ mumlal Trker Hon, ale na jeho otázku mu nikdo neodpovídal.

Tohle byl však teprve začátek ofenzívy mutantů.
Bully využil malý transmitter v Rudém paláci a mohl tak přímo do centrály Topsiderů vyslat své lidi. Transmitterová mříž stála na tajném místě mezi dvěma stěnami, a okupanti ji proto ještě neobjevili. Odtud pak vedla spleť chodbiček do všech důležitých míst paláce. Bullymu a jeho lidem to umožňovalo kdykoli nepozorovaně vniknout nebo uniknout: Stavitelé tajných chodeb pracovali důmyslně.
Klíčovou postavou byl Wuriu Sengu. Společně s Bullym se děl v koutě transmitterové místnosti a rozehrával svou neuvěřitelnou schopnost. Ježatý Japonec Sengu byl „okem“ jednotky mutantů. Viděl totiž přes pevnou hmotu.
„Co je?“ zeptal se napjatě Bully. Tahle nebezpečná malá válka v hnízdě ještěrek ho velmi bavila. Rozkázal mutantům, aby pronikli mezi Topsidery a vyvolávali vzpouru.
Japonec zašeptal: „Admirál nechal toho oficíra i pobočníka zavřít. André Noir pracoval perfektně.“
Ve vedlejším rohu se zmíněný Francouz zasmál. Byl to on, kdo za všechno mohl: jeho schopnost spočívala v tom, že dokázal až do vzdálenosti tří kilometrů vnutit komukoliv svoji vůli, ať to byl člověk, zvíře, nebo mimozemšťan.
„To je zábavička!“ jásal Noir. „Toho Trker Hona jsem právě přenechal jeho vlastní vůli. Vůbec neví, co se stalo, na nic si nevzpomíná a diví se, že ho generál nechal zavřít.“
„Admirál!“ opravil ho Sengu.
„To je přece fuk, Wuriu. Hlavní je, aby měli dojem, že kolem nich straší.“
„Jasně!“ usmál se Bully. „Ať si to myslí celá ta jejich zatracená armáda!“
Sengu zíral proti zdi.
„Stráže odvádějí zatčené do vězení a zavírají je. Jsem zvědav, co teď admirál udělá. Dá svoje nejlepší lidi zabít?“
„Morálka ještěrek nic jiného nepřipouští,“ přikývl Bully.
„Hrozná rasa.“
„Hrozná?“ podívoval se Noir. „Pamatuji se na ještě nedávnou minulost pozemšťanů, kdy...“
„Pssst!“ upozornila ho Anne Sloaneová. Tahle drobná Američanka byla telekinetka. Silou vůle dokázala až do neuvěřitelných vzdáleností pohybovat předměty jakékoliv váhy. Pravou rukou se pevně držela Senguovy ruky, aby díky němu také viděla skrz zeď. Tato schopnost kombinovat vlastnosti mutantů je samozřejmě činila ještě výkonnějšími. „Admirál se vzpomínal. Mluví do komunikátoru. Neslyším, co říká.“
„Ale já ano,“ namítl Noir. I on sevřel Senguovu dlaň. Jenom Bully seděl v koutě a nic nevěděl. „Vydává rozkaz ke svolání mimořádné porady. Jsou svoláni všichni kapitáni kosmických lodí. Zároveň prikazuje, aby byly připraveny všechny vysílačky. Hned po konferenci se chce spojit s despotou na Topsidu. Ale sakra! To je vzdálenost přes osm set světelných let! To jsem tedy zvědav!“
„Takže ještě nedostal pořádný strach,“ konstatoval Bully.
„Bez starosti,“ ozval se znovu Noir. „Docela naopak! Chce se spojit s despotou proto, aby ho požádal o povolení opustit osmou planetu a posléze ji zničit. Když vypnul přístroj, řekl si ještě něco pro sebe. Nerozuměl jsem smyslu jeho slov.“
„Co to bylo?“ naléhal Bully.
„Něco jako: chybný svět, ale já ten správný najdu.“
„Tím myslíš Zemi,“ zavrčel Sengu.
„Žijeme na Zemi déle než slunce?“
Bully vyskočil. „Cože? Co jste to teď řekl?“
André Noir se triumfálně zasmál. „Konečně jsem vás probral? Jo to si říkal ten admirál: mumlal něco o správném světě, kde jeho obyvatelé žijí déle než slunce. To něco znamená?“
Rhodana to bude zajímat,“ přikývl Bully a klesl zpět na své místo. „Kdy má být ta jejich konference?“
„Za hodinu. Pak spojení s Topsidem.“
Bully si pohrával s vysílačkou, připevněnou k zápěstí. „Tak to ať se teda na něco připravěj,“ zavrčel zlostně. Vypadalo to, jako by zapomněl, že ho ta záležitost vlastně baví.

Sotva admirál Chrekt Orn vstoupil do konferenčního sálu, shromáždění důstojníci ztichli. Krátce je pozdravil a vyzval, aby usedli.

„Pánové důstojníci! Naši nepřátelé Ferroriové se nestydí používat těch nejodpornějších prostředků, aby zlomili naši nadvládu. Před několika minutami Trker Hon v mé přítomnosti hrubě pomlouval despota. Proto jsem ho nechal zavřít a...“

Dál se však nedostal. Jeden z mužů v místnosti hvízdal, otočil se a spěchal pryč ze sálu. Několik dalších ještěrek ho následovalo.

Jeden postarší důstojník vycítil šanci, a proto rychle vykřikl: „Klid! Nenechte se pohláznit! Ferronové pracují s kouzly! Buďte zcela klidní a vezměte si příklad ze mě! My musíme protivníka...“

Dál se nedostal. Nyní však nezakročil André Noir, takže onen důstojník při plném vědomí zažil to, co ostatní Topsiderové v sále: najednou ztratil půdu pod nohama, vznesl se nahoru ke stropu a usadil se na lustru vedle vyděšeného admirála, kterému se stalo totéž.

Přítomné ještěrky toho viděly dost. Jejich nejstarší důstojníci byli ve spojení se zlem a chtěli je zahubit. V chaotickém úprku vyprázdnili sál. Zůstal jen admirál a onen důstojník. Čekali, jestli je někdo sundá z lustru.

Půl hodiny nato dostal despota na Topsidu velmi obsáhlou, nicméně nejasnou zprávu o událostech ve sluneční soustavě Vegy. Vydal rozkaz, že je nutno nadále držet obsazenou planetu v moci Topsiderů a vyčkat přiletu kontrolní komise. Zároveň určil nového vrchního velitele.

Nový velitel Rok Gor začal tím, že ihned vydal rozkaz zaútočit na Rofus a zničit tamější základny Ferronů.

Bohužel tím udělal chybu, která měla pouze urychlit pro Topsidery nemilý vývoj věci. To ale nemohl tušit.

Bully ve svém úkrytu kroutil hlavou. „Ne. Rhodan přece přikázal, že je máme nechat na pokoji. Jen ať útočí, Deringhouse je se svými stíhačkami připraven.“

Deringhouse byl v přímém spojení s Rhodanem, takže byl o startu topsiderské flotily včas informován.

Třiapadesát ostatních stíhaček se ve volné formaci vznášelo vesmírem. Zdržovaly se přesně mezi Rofusem a Ferronem.

Mezitím opět propuštěný Trker Hon řídil letku Topsiderů. Sice si sám neuměl vysvětlit, co se dělo, ale energicky setřásl strach a byl rozhodnut, že vyřadí z provozu studnici všeho zla - jak se domníval - Rofus. Nenapadlo ho však, že by onen pramen měl hledat ve vlastním hlavním stanu.

Dvacet doutníkových lodí s vybouleninami uprostřed se vzneslo nad Ferrol, a když zaměřily Deringhouseovy stíhačky, Trker Hon neprodleně vydal rozkaz k útoku.

V pololežce odpočíval v křesle a sledoval na obrazovce nenáviděného nepřítele, o kterém dobře věděl, že jeho stíhačky jsou rychlejší než kterákoliv z jeho vlastních lodí. Tím podivnější se mu zdálo, že se ty malé stíhačky nehnuly z místa. Copak byly ochotny nechat se zničit?

Byl ve spojení s kapitány ostatních bojových lodí, a když jim oznamoval, aby změnili kurz a připravili se k útoku, v hlase mu zazněla jiskřička naděje. On to těm Arkonidanům ještě ukáže! Těm nenáviděným Arkonidanům! Nedokázal jim odpustit, že ovládají vesmírnou říši. Tohle podle jeho názoru náleželo výhradně Topsiderům.

Do velínu vstoupil jeho první důstojník. Pak se ale stalo něco velmi podivného. Trker Hon to dobře viděl, protože se právě ohlédl.

Vzduch vedle prvního důstojníka se najednou zachvěl, jako by ho někdo silně zahřál...

A uprostřed velínu topsiderské lodi materializoval Ras Čubai.

Křenil se přes celou tvář, když viděl, jak jsou ještěrky šokovány. Málem jim vypadly oči z důlků. Šupiny jim neovladatelně šustily a stavěly se kolmo. Pak změnily barvu a zezelenaly.

Ras sebral strnulému prvnímu důstojníkovi paprskomet a naprosto klidně jím namířil proti ovládacímu panelu. Pak stiskl tlačítko odpalu. Paprsek, který vyšlehl z hlavně, proměnil ovládací zařízení ve směsici rozžhaveného, odkapávajícího, nepoužitelného kovu.

Trker Hon sice nic nechápal, ale aspoň rychle reagoval.

Sklouzl ze sedačky a vrhl se na toho cizího ducha, nicméně než ho stačil chytit za krk, duch zmizel. Jenom paprskomet dutě zacínal o podlahu. Velitel a první důstojník ve zničeném velínu osaměli.

Ras Čubai, africký teleporter, se přemístil do jiné části velké lodi, vytrhal z ukotvení nějaké zbraně, zahnal vyděšené ještěrky na útěk, otevřel vstup na loď a rematerializoval.

Trker Hon jedním pohledem zjistil, že vetřelcův výstřel zničil jen nedůležitá zařízení. Spojení s ostatními loděmi ještě měl, vstup na loď byl rychle uzavřen.

Zároveň mu začal po šupinách stékat nazelenalý pot. Pochopil, že ona cizí bytost nebyl Arkonidan. Tím se vysvětlovaly její neobyčejné schopnosti.

Pohled oknem ven ho ujistil, že malé lodě udržovaly odstup: Jakkoli se k nim snažili přiblížit nebo se naopak vzdálit, odstup byl stále stejný. Trker Hon volal ostatním křížníkům: „Kurz k deváté planetě. Musíme vykonat rozkaz Rok Gora. Právě křídlo...“

Zarazil se. Slova mu prostě uvízla v krku. Na malé obrazovce, která ukazovala velín lodi číslo sedm, se stalo totéž, co sám před chvílí prožil: za velitelem lodi číslo sedm se materializoval ten černý duch. Trker Hon nebyl schopen velitele varovat, jak ho fascinovalo přihlížet, co se děje:

Duch poklepal kapitánovi lodi na rameno. Kapitán se prudce otočil, protože na takové chování nebyl zvyklý. Ale strnul, když uviděl, kdo to za ním stojí.

Nyní se Trker konečně vzpamatoval: „Paprskomet – ihned zabít!“ zachrčel. „Rychle!“

Pokud ho velitel sedmé lodi slyšel, nedal to najevo. Seděl v křesle jako hypnotizovaný králík a koukal před sebe.

Ras Čubai se šklebil a vykročil k ovládacímu panelu. Vytahal tam nějaké kontakty a namačkal nějaká tlačítka. Velitel ho pouze sledoval očima. Hnout se nemohl.

Zatímco se Ras Čubai znovu rematerializoval, aby si podobným způsobem pohrál na palubě třetí lodi, loď číslo sedm začala reagovat na nové nastavení a chovala se bláznivě: vystřelila z formace, vykonala několik abstraktních letových figur a pak ze všech palubních zbraní vystřelila proti slunci Vega. Trker brzy ztratil loď z očí.

Nicméně neměl čas na dlouhé úvahy, protože se náhle stalo něco dalšího, ještě neuvěřitelnějšího.

Protivníkovy malé stíhačky zaútočily. Letěly proti nim neuvěřitelnou rychlostí, rozrazily formaci Topsiderů a vrátily se do výchozí pozice, aby tuto hru po několika minutách opět zopakovaly. Přitom ani jedna z nich nevystřelila.

A pak se to stalo.

Křížník číslo třináct náhle vyklouzl z formace, obrátil se a zůstal tak, že bránil dalšímu letu flotily. Na obrazovce se objevila tvář velitele křížníku 13. Vážným hlasem říkal: „Přebírám velení nad flotilou! Zpátky na Ferrol! Obrátte, nebo zahájím palbu!“

Ještě než Trker vůbec pochopil, oč jde, paprsková děla z křížníku číslo třináct zahájila palbu proti vlastním lodím. Energetické ochranné štíty jejich energii beze zbytku absorbovaly, jenom křížník číslo osm se rozplynul v jasném obláčku...

Nicméně rebelující třináctka se opět zařadila do formace a dělala, jako by se nic nestalo. Po několika vteřinách se její kapitán zeptal, kde je devítka.

Trker Hon se chvěl, když se snažil dát odpověď. Věděl, že kapitán třináctky jednal pod vlivem cizí síly a že si nepamatuje, co udělal, protože to byla stejná síla, která se před nedávnem zmocnila i Trkera Hona. Tihle Arkonidané museli disponovat silami, o jejichž vlivu nemá nikdo tušení.

A pak, ve stejnou vteřinu, pocítil, jak se do něj dostává cizí vůle. Ovšem tentokrát to bylo jiné než předtím. Tentokrát jeho vědomí nepohaslo docela. Ztratil sice vůli, ale byl při vědomí.

„Můžeme vás zničit,“ řekl hlas, který neviděl, ale rozuměl mu. „A taky to uděláme, pokud nevzdáte svůj nesmyslný boj! Okamžitě obraťte, Trkere Hone! Podejte svému veliteli Rok Gorovi zprávu o nezdařeném útoku proti Rofusu. Odleťte ze soustavy Vegy, nebo žádná z vašich lodí už nikdy nespátí Topsisid.“

Trker pak cítil, jak ten nesnesitelný tlak v hlavě mizí. Roztřesenýma rukama sevřel mikrofon a krákoravě přikázal svým kapitánům: „Zaútočíme na planetu devět a zničíme ji! Nenechte se ničím zadržet. I kdybyste slyšeli protiřečící si rozkazy...“

Dál se nedostal. Znovu se mu do hlavy vetřela cizí vůle, nyní jeho vědomí zcela vymazala. Před očima měl černo. Ale to přerušení trvalo jen pár vteřin. Pak mluvil dál a byl to stejný krákoravý hlas:

„...pak to má své důvody. Jako teď. Letíme zpátky na Ferrol a útok vzdáváme. Rozuměli jste?“

Nikdo tomu nerozuměl. Ale lodě poslušně obrátily.

Bylo to jako scénka z grotesky o příšerách. Nový velitel Topsiderů Rok Gor škrábal drápem o plastickou desku psacího stolu. Příští den měla přiletět kontrolní komise z Topsisidu.

Proti němu seděl Trker Hon a sesazený vrchní velitel Chrekt Orn, pomocí jehož očí a uší se mutant Ralf Marten účastnil schůzky.

Ty tři obrovité ještěrky se chovaly jako rozumní lidé a vypadaly vcelku inteligentně.

„Byla to dálková hypnóza!“ krákal Trker Hon. „Nevím, co jsem dělal, nebyl jsem pánem své vůle. Mají zřejmě nějaké přístroje, pomocí kterých se zmocňují našich smyslů.“

„A jak si vysvětlujete,“ zeptal se Rok Gor, „že Chrekt Orn najednou uměl létat, že se u vás ve velínu objevilo černé strašidlo a že zničilo zařízení lodi? To je snad také hypnóza?“

Trker neodpovídal. Co měl říct?

Bývalý velitel řekl: „Na nepřítelově straně jsou síly, které neznáme... Komise, která přiletí...“

„Kvůli tomu jsem si vás sem zavolaal,“ přerušil ho Rok Gor. „Musí nám být jasné, že když se tohle válečné tažení nesetká s úspěchem, následky ponese my. To se v žádném případě nesmí stát. Do zítřejšího přiletu komise tedy musíme najít vysvětlení pro všechno, co se tu odehrálo. Očekávám od vás, že přijдете s nápady.“

„Já nic nevím,“ řekl Trker. „Moje vědomí bylo zcela vymazáno. Co jim mám říkat?“

„Nesmysl!“ zařval Rok Gor, vstal a odmrštil židli. „V komisi jsou experti, kterým postačí sebemenší drobnost. Budou v neustálém spojení s Topsisidem, takže naši lidé na Topsisidu budou moci v přímém přenosu sledovat průběh

vyšetřování. Do zítřka musíme najít uspokojující vysvětlení. Jinak bude invaze přerušena a my vystřídáni. Každopádně by to znamenalo náš konec. Doufám, že si rozumíme.“

Chrekt chtěl něco říct, ale slova mu uvízla v hrdle. Vykuleně zíral na zlámanou židli, která ležela díky Rok Gorovu neurvalému zacházení v koutě. Její jednotlivé součásti se náhle skládaly dohromady, jako nesené neviditelnou rukou, pak se židle zvedla a vznesla se ke stropu nad hlavu nového vrchního velitele.

Když Rok zpozorněl a sledoval směr Chrektova pohledu, zvedl hlavu a spatřil židli. Ten kus nábytku se rozhoupal a padal dolů. Rok nestačil uhnout, židle dopadla na jeho pancéřovanou hlavu, praskla a její nohy se mu rozložily kolem krku jako náhrdelník.

Chrekt a Trker sledovali nadřizeného se směsicí zděšení a škodolibosti. Rok Gor byl tak zaskočen, že se nedovázil pohnout.

V transiterové místnosti mezitím Ralf Marten tiše informoval přítomné o malém žertu, který si právě dovolil.

„U despotových bohů!“ vyděšeně hlesl Rok Gor. „Co to bylo?“

„Židle!“ vysvětloval Trker. „Ta židle se pomstila, protože jste ji rozkopli: Mrtvé předměty ožívají a...“

„Ne!“ ozval se Chrekt Orn. „Nic než trik. Iluze...“

„Tomu vy říkáte iluze?!“ zařval Rok Gor, vstal, strhl si zbytky židle z krku a mrštil jimi do kouta. „Mám na hlavě bouli! Odkdy iluze způsobují na hlavách boule?“

„Tak jsem to nemyslel!“ uklidňoval ho Chrekt. „To, co se vám stalo, bylo hmotné. Ale mrtvé předměty neožívají. Cizinci umějí na dálku ovládat naše mozky a hýbat s předměty. Jenom nevím, jestli to dokáží silou vůle nebo jestli na to mají nějaké přístroje...“

„To je nesmysl!“ zoufale kroutil Rok hlavou. „Arkonidané nejsou superbytostmi!“

„Pak ale možná jejich přátelé - nemáte taky dojem, že máme co dělat se dvěma nebo třemi druhy nepřátel? Ferronové, Arkonidané - a ještě někdo! A ten někdo umí kouzlit.“

„Nesmysl! S takovými pohádkami před komisí nesmíme, nebo budeme okamžitě odepsáni. Mocný protivník - to uznají, ale duchové a kouzelníci? Ne, nikdy... Tohle nemůže být omluvou za nezdařenou invazi. Kromě toho jsme ještě vůbec nenašli křižníky, za kterým jsme se sem vlastně vydali. Pomalu začínám pochybovat o tom, že-j sme ve správné sluneční soustavě.“

„Tahle hvězda má dvaatřicet planet,“ upozorňoval ho Chrekt.

„Ještě nás pár překvapení čeká. Víte, sice jsem byl sesazen a vy jste se dostal na mé místo, ale naše problémy jsou stejné. Společné. Musíme zůstat jednotní, pokud nechceme zahynout. Jsem tedy pro, abychom té komisi zítra sdělili, že jsme se zmýlili, nebo že se ti duchové už ztratili. Jakmile komise odletí zpátky, společnými silami se vrhneme na Arkonidany a Ferrony a...“

„...a na ty kouzelníky!“ dodal Trker.

Rok mu věnoval káravý pohled, ale nic neřekl. Pak se obrátil na Chresta: „To je všechno?“

„Ano.“

„Takže vy chcete tu válku skončit na můj úkor? Ne! Komise se dozví pravdu, ať pozná naše potíže. Je mi jedno, co s vámi bude. Důležitý je jen a jen náš úkol. Ve jménu vlasti!“

Chrekt přitakal, ale pak zachytil Trkerův pohled. Byl to nesouhlasný pohled. Ani Trker se nemínil nechat obětovat v zájmu Rokovy touhy po moci. Bylo zřejmé, že vrchní velení ještěrek není jednotné.

„Pro zítřka,“ řekl Rok Gor, „budou všechny bojové akce zastaveny. Chci, aby byla komise vzorově přivítána. My despotovi ukážeme, že víme, co je to úroveň, i když máme nějaké potíže. Očekávám, že mé rozkazy provedete s obvyklou precizností.“

Sezení bylo u konce. Ralf Marten se vrátil do svého těla v transiterové místnosti. Otevřel oči a pohlédl do Bullyho napjaté tváře. „Takže?“

„Počkáme do zítřka, Bully. Myslím, že se pak dá něco udělat. Nezapomínejte, že se na to bude dívat nejvyšší vládce Topsidu.“

Bully se široce zašklebil. „Do té doby něco vymyslíme.“

V Sic Horumu, hlavním městě Sichů, vyslechl Perry Rhodan zprávy svých přátel a ferronských agentů. Šéf skupin hnutí odporu Gloktor hovořil stručně:

„Skupiny ve Thortě jsou v pohotovosti. Jen během uplynulých tří dnů byly zabity čtyři topsiderské hlídky a nejméně dvacet ještěrek bylo zajato. Zničili jsme také dva nákladní vozy.“

„Výborně,“ přitakal spokojeně Rhodan. „Co proti tomu dělají Topsiderové?“

„Definitivně nás všechny propustili ze svých služeb a už nezaměstnávají žádné Ferrony. To má samozřejmě jisté nevýhody...“

„Nevadí,“ přerušil ho Rhodan. „Už jste jistě slyšel, že naši agenti mají oči a uši všude.“

„Už jsem slyšel,“ pobaveně se usmál Sich. „Všude po Thortě se vypráví o tom, jak v paláci straší. A že duchové stojí na naší straně.“

„Jistě, je to tak. Díky, Gloktore, to by bylo všechno. Můžete ve své činnosti pokračovat, ať si protivník neoddechne. Prosim teď Kekélera.“

Kekéler byl velitelem bojových Sichů, žijících v horách. I přes svůj vysoký věk a značnou nevrlost byl Rhodanovi plně oddán a za vyhnání ještěrek by položil vlastní život.

„Nepřítel je nervózní,“ řekl klidně. „Akce našeho odboje způsobily, že byly vyklizeny už dvě odlehlé základny Topsiderů. Nyní byly obsazeny jednotkami Ferronů, což je velký úspěch. Vypadá to, že dny invazorů na Ferrolu jsou sečteny.“

Rhodan uznale přitakal a pak se podíval na Bullyho, který už netrpělivě čekal na svou šanci.

„Co jednotky mutantů, Bully?“

„Pobláznily ještěrky!“ vyhrkl Bully a triumfálně se rozhlížel. „Střílejí po sobě, ztěžují si život a už mezi nimi není jednota. Zítřka přiletí komise z Topsidu, aby překontrolovala stav věcí. Plánuji odpovídající akci. Bude přenášena přímo na Topsid a uvidí ji sám velký despota. Tak zajímavou televizní hru ještě neviděl.“

„O tom nepochybují,“ přiznal Rhodan. „Ale nesmíš přehánět. O podrobnostech si ještě promluvíme. Zítřka máš k dispozici všechny mutanty. Tvoje akce musí být působivá, ale nesmí upozornit na původce. Rád bych Topsidery svedl na falešnou stopu. Ted se vrátím na Rofus. Bully, ty mě doprovodíš. Kekélere, vy připravte všechno na zítřejší akci. Abychom zvýšili nejistotu Topsiderů, ještě dnes u vás přistane letka kosmických stíhaček.“

Bully a Rhodan se pomocí transmiteru vrátili zpátky na Rofus.

„Hodně bude záležet na našem rozhovoru s vůdčím ferronským vědcem. Jmenuje se Lossoshér,“ oznamoval Rhodan Bullymu. „Podle výsledku rozhovoru by mělo vypadat i to tvé zítřejší představení. Ovšem obávám se, že Thort tomu vědci vymezil jisté hranice. Telepatka Išimatsu bude u toho, tak se alespoň dozvíme, jestli nám Lossoshér říká pravdu.“

„Blbá situace,“ zanedával Bully, když se v elektrovoze blížili k vládcovu paláci. „My těm brachům pomáháme z nouze a oni nám nedůvěřují.“

„Musíme se snažit je pochopit,“ bránil Rhodan Ferrony. „Chci po nich přece prastaré tajemství. Řekl bych, že toho sami mnoho nevědí. Ale Thort mi bude bránit dozvědět se i to málo.“

Vůz zastavil a oba muži vystoupili. Drobná Japonka Išimatsu se k nim připojila a o deset minut později už seděli proti Lossoshérovi.

Starý vědec zamyšleně pokyvoval hlavou.

„Velký Thort mi sdělil, co byste rádi věděli. Přiznávám, že to je ošemetné téma, ale boj proti Topsiderům nás spojil. Stali se z nás přátelé a Thort mi dal svolení, abych vám řekl všechno o původu transmiterů.“

„Díky,“ řekl Rhodan. „Každému je na první pohled jasný jeden rozpor: transmitery fungují na principu, který je Ferronům zcela neznámý. Thort mi sice dal jisté plány, ale nelze z nich vyčíst víc, než jen upozornění na jisté tajemství.“

„Ferronové nikdy neuměli stavět transmitery,“ řekl vědec. „Byla to cizí civilizace, které jsme kdysi prokázali službu. Darovali nám větší množství těchto vzácných předmětů. My sami je smíme stavět teprve tehdy, až budeme na dostatečné vývojové úrovni. Proto jsou jejich konstrukční plány uloženy v jedné kryptě Rudého paláce na Ferrolu, zabezpečeny pětidimenzionálními zámky a pětidimenzionálním ochranným polem. Pokud člověk nemyslí pětidimenzionálně, je zcela nemožné do krypty proniknout. Ta stará civilizace dala tedy Ferronům dar, kterého se budou schopni zmocnit teprve ve zralém stadiu vývoje.“

„Pořád ještě mluví pravdu,“ poznamenala Išimatsu.

„Kdo byli ti cizinci?“ zeptal se Rhodan.

Lossoshér se dobrosrdečně usmál a zahleděl se někam daleka, jako by se v sobě snažil vyvolat vzpomínky na minulost. „Tenkrát jsme ještě neuměli létat do kosmu, ale už jsme věděli, že nejsme ve vesmíru sami. Protože jsme dostali návštěvu. Jako první u nás přistála obrovitá koule, ale všechny informace o ní se ztratily v čase. Setkání zůstalo bez následků. Cizinci nás opustili a už se nikdy nevrátili. To se muselo stát někdy před deseti nebo dvanácti tisíci lety. Domníváme se, že v těchto cizincích spočívá obraz některých našich božstev.“

„Podobně jako u nás,“ zašeptal Bully, ale nikdo ho neposlouchal.

„Pak přišla druhá návštěva,“ pokračoval ferronský učenec. „V mnoha podrobnostech se lišila od té první. Nejdůležitější bylo, že nepřišla dobrovolně, protože na Ferrolu ztroskotala. Tím nutně došlo ke kontaktu, který snad ani nebyl plánován. Loď cizinců, obrovský válec, se roztříštila o skály Sichů a shořela poté, co ji cizinci opustili. Zachránila se téměř celá posádka. Naši předci ji pohostinně přijali a pak jim přinesli i žádané suroviny, ze kterých cizinci postavili tajuplné přístroje, s jejichž pomocí se mohli vrátit domů. Domníváte se správně, že to byly transmitery. A pak, jednoho dne, byli cizinci pryč.“

„Ale transmitery tu nechali?“

„Ano. Avšak předtím šéf ztroskotavší expedice zasvětil tehdejšího Thorta. Cizinci pocházeli z naší sluneční soustavy a přicházeli z planety, která obíhá slunce za Rofusem. Musela to tedy být desátá planeta. Nacházeli se na počátku vesmírných letů a tohle byla jedna z jejich prvních expedic. Naši předkové chápali jen málo z jejich techniky, ale bylo jim jasné, že jednoho dne bude pro nás důležitá. Proto zhotovili zprávy, které se dochovaly dodnes. Odtud tedy naše přesná znalost historie.“

Rhodan si letmo vzpomněl, jak mu Thort tvrdil, že toho o minulosti vědí jen málo. Išimatsu mu znovu sdělila, že vědec nelže.

„Vůdce expedice daroval Thortovi ty zvláštní přístroje a předal mu i přesné konstrukční plány, které jsou však uloženy za zmíněných ochranných podmínek v Rudém paláci. Pak zmizel i on a zůstaly jen vzpomínky a transmitery.“

Vědec se odmlčel. Rhodan chvíli počkal, jestli nechce říct ještě něco, a pak se zeptal: „A co víte o těch cizincích dnes? Žijí na desáté planetě? Pokud vím, můžete tam dnes už létat, ale nevzpomínám si, že by mi někdy někdo řekl, že je to obydlená planeta.“

„Je neobydlená, a pokud se naši vědci nemýlí, nikdy tam nikdo nežil. V tomto ohledu nás cizinci obelhali.“

To bylo překvapivé sdělení a Rhodan své překvapení ani nijak nezastíral: „Škoda... Neexistují ani žádné náznaky, odkud by mohli pocházet?“

„O tom zprávy mlčí. Museli vypadat jako my nebo vy. A náznaky...“ Lossoshér se odmlčel.

„Přemýšlí, jestli to má říct,“ ozvala se Išimatsu. Rhodan s Bullym vyčkávali.

„Ale ano, něco by tu bylo,“ pokračoval vědec, „ale ani vám to asi nepomůže. Během těch dlouhých let pobytu na Ferrolu žádný z cizinců nezemřel, přestože mezi nimi byli muži, kteří vypadali velmi staře. Na otázku našich předků odpovídali, že žijí déle než slunce.“

„S tím si už něco počneme, řekl vážně Rhodan. „Přinejmenším z toho lze soudit, že žijí hodně dlouho. Jenom nechápu, proč už nikdy vaši planetu nenavštívili.“

Lossoshér pokrčil rameny.

„Plně s vámi souhlasím, Rhodane. To je otázka, která mne často zaměstnává, ale nenacházím na ni žádnou logickou odpověď. Mohou existovat jen dvě možnosti: cizinci pocházejí z jiné sluneční soustavy a už nikdy nenavštívili Věgu, anebo se stali obětmi nějaké katastrofy. Vůdce expedice našemu Thortovi jednou řekl: Žijeme déle než slunce, ale je to právě slunce, které tomu chce zabránit. - Nevím, co si mám o této poznámce myslet.“

Bully chtěl něco říct, ale včas si všiml Rhodanova varovného pohledu. Mlčel.

Rhodan prudce vstal.

„Děkuji vám, Lossoshére. Jistě máte na zodpovězení svých otázek stejný zájem jako já, proto vám navrhuji, abyste mne doprovázel při průzkumném letu na desátou planetu. Pochopitelně teprve tehdy, až vyženeme Topsidery. Možná tam společně něco objevíme.“

„Bude mi velkou ctí,“ přitakal vědec a přijal nabízenou ruku. „Splníte mi tím jedno staré přání.“ Podal ruku i Bullymu a Išimatsu. „Prostor mezi Rofusem a desátou planetou by pro vaše rychlé lodě neměl být překážkou.“

Rhodan na okamžik strnul a pak se usmál.

„Jistěže ne,“ řekl a vystrčil Bullyho ze dveří. „To určitě ne.“

Zatímco se Topsiderové venku připravovali na přistání kurýrní lodi, Perry Rhodan podnikl své první vážné kroky k tomu, aby se dostal k plánům konstrukce transmitterů. Pokud nechtěl později zažít žádná nepříjemná překvapení, musel ty plány prostě mít.

Doprovázeli ho oba teleporteři: Ras Čubai a Tako Kakuta. Wuriu Sengu jim nakreslil cestu ke kryptě. Kupodivu se mu nepodařilo proniknout svým zrakem do krypty. Poprvé narazil na podobnou překážku.

Ale aspoň něco: Rhodan nyní znal polohu krypty.

V paláci museli být opatrní.

Konečně se nepozorovaně dostali do hlubších a méně frekventovaných prostor obrovského paláce v podzemí. Tako Kakuta zjišťoval, co se děje kolem.

„Před námi je chodba, která za zatáčkou končí v nějakém sále. Pokud má Sengu pravdu, krypta by měla ležet uprostřed toho sálu. Zažijete podivné překvapení, pane.“

Rhodan nekladal žádné otázky. Následoval Japonce, zatímco mu Afričan kryl záda.

Konec chodby nebyl označen žádnými dveřmi. Prostě se najednou rozšířil do velkého sálu o průměru asi padesáti metrů. Výška dosahovala dobře pěti metrů.

Zdi byly chladné, stejně jako světlo zářivek.

Sál byl prázdný.

Rhodan poněkud bezradně vytáhl Wuriovu kresbu. „Je to tak, ta krypta by měla být uprostřed tohoto sálu. Ale nic nevidím. Možná se Sengu zmylil ve výšce a krypta je někde níž nebo výš.“

„Podívám se,“ nabídl se Ras a zmizel. Za chvíli se vrátil a rozpačitě řekl: „Ne. Stojíme na pevné skále. Pod námi žádné duté prostory nejsou. Nad námi to být nemůže. Takže jediné tady. Ale kde? Krypta, kterou Sengu zcela zřetelně viděl, se přece nemohla jen tak stát neviditelnou. Právě krypta, kterou Wuriu nemohl silou vůle neviditelnou udělat! To by byl paradox!“

„Snad,“ zamyslel se Rhodan a díval se na stěnu proti sobě. „Možná je v pětidimenzionálním myšlení právě paradox pravdou.“

„Jak to myslíte?“

„Wuriu změní silou vůle atomovou strukturu tak, že je pro něj pevná hmota průhlednou. Ale pětidimenzionální kryt krypty se jeho vůli nepodřídil. Zůstal pro něj viditelný. Tedy existuje, je tady, na tomhle místě. Jenže my ho nevidíme.“

Pro nás, protože nemáme takovou moc jako Wuriu, je neviditelný. Vsadím se, že kdyby tu byl a díval se normálně jako my, taky by nic neviděl.“

„To nechápu,“ přiznal Ras Čubai.

Rhodan se usmál. „Upřímně řečeno, já taky ne docela. Pojdme nyní k místu, kde by měl začínat kryt.“

Už po několika krocích narazili na neviditelnou překážku.

„Já to věděl!“ zvolal Rhodan. „Zmaterializovaný zrcadlový odraz. Pevná vize. Velkolepé, ale nevysvětlitelné!“

Tako zamyšleně hladil hladkou stěnu nicoty.

„Rasi!“ řekl Rhodan. „Běžte, prosím, na opačnou stranu krytu. Myslím, že se pak neuvidíme...“

Skutečně. Afričan kráčel podél stěny a zastavil se na opačné straně. Mezi nimi něco bylo. Vzájemně se neviděli.

„Neuvěřitelné,“ konstatoval Rhodan. „Ale teď se obávám, že se nám běžnou cestou nepodaří proniknout dovnitř, když Wuriu nemohl proniknout... Tako, zkuste to!“

Tako neváhal ani vteřinu. Místo, kde stál, bylo najednou prázdné. Rhodan chtěl ještě něco říct, ale Japonec jednal příliš rychle. Do ticha v sále se rozlehl jeho bolestný výkřik, až sebou oba zbývající muži trhli. Pak spatřili podivné divadlo:

Ve vzduchu materializoval Tako a klouzal dolů po neviditelné ochranné kopuli, s rukama i nohama roztaženými a očima navrch hlavy. Dopadl, zvedl se a jen zíral.

„Co to bylo?“ vyhrkl.

„Bariéra,“ vysvětloval Rhodan. „V plném letu jste narazil na bariéru, materializoval a sklouzl dolů. To je všechno. Taky se vám nepodaří proniknout šútem. Možná, že odpověď nám dá počítač - sám ji totiž nenajdu.“

Ras se zvolna vracel zpátky k nim. „To je neuvěřitelné,“ říkal tiše. „Je to energetický ochranný zvon?“

„Takovým zvonom by teleporter snadno pronikl, Rasi. Pětidimenzionálním polem ale ne. Ono totiž neexistuje u nás, ale někde jinde. Nedokážu vám to vysvětlit, protože mi k tomu chybějí slova. Možná stojím na prahu pochopení, ale dál ne. Tuším souvislosti, ale bude to stačit tak nejvýš na to, abych mohl zadat všechny údaje do počítače. Pojdme, už tady ztrácíme čas.“

Muži se mlčky vydali na zpáteční cestu. Za nimi zůstal prázdný sál, ukrývající největší tajemství vesmíru.

Leckdo by se mohl domnívat, že Bullymu nastal jeho nejkrásnější den. Už brzy ráno shromáždil své mutanty a ani neměl Anne Sloaneové za zlé, že si s ním dovolila žert a posadila ho na střechu jednoho z domů Sichů. Vykládal totiž veselé příběhy z vojny.

„Jestli hned nepřestanete, nesundám vás!“ vyhrožovala Anne.

Bully mával rukama.

„Buďte rozumný!“ varovala ho Anne.

Já se dolů dostanu sám,“ řekl Bully, ale pak to raději vzdal. „Tamo Jokido, sundejte mě! My muži musíme přece držet basu!“

Malý Japonec se usmál, a protože to byl taky telekinet, jemně posadil šéfa jednotky na zem.

„Vážená slečno,“ naoko se zlobil Bull, „musím vám vyslovit důtku. Zneužíváte své vzácné schopnosti.“

„Ano,“ řekla Anne. „To je trénink na bezcenných předmětech.“

Všichni se zasmáli.

Vysílačka hnutí odboje přerušila veselou zábavu. Kurýrní loď Topsiderů přiletěla do soustavy a blížila se k Ferrolu. Čas nové akce se blížil.

Bully rázem zvažněl. „Wuriu Sengu jde první. Pak následuje Anne Sloaneová a André Noir. Ostatní zůstanou v pohotovosti. Přijdou, jen co vydám příkazy. Je to jasné?“

Nečekal na odpověď a vykročil k transponderové kleci.

Na obrovitém kosmodromu Thorty stálo více než dvě stě vzorně seřazených doutníkových lodí. Před nimi stáli v pozoru vojáci a posádky.

„K přivítání komisaře vše připraveno,“ hlásil Trker Hon. „Kdy lze počítat s přistáním?“

„Každou chvíli. Loď už navázala kontakt,“ odpověděl Rok Gor. „Došlo k dalším... mimořádným událostem?“

„Ne. Všechno v pořádku. Možná to Ferronové vzdali.“

„To dělají Arkonidané!“ odpověděl podrážděně Rok Gor. „Až bude klid, po odletu komise zničíme devátou planetu. Musíme jim ukázat! Kde je Chrekt Orn?“

„Čeká na přistávací ploše.“

„Dobrá, pojdme.“

Rok Gor hodlal učinit poslední, rozhodující krok v kariéře. Když mu všechno vyjde, stane se vesmírným admirálem. Že přitom zničí Chrekt Orna, mu vůbec nevadilo. André Noir, který se na okamžik vmísil do jeho myšlenek, se rozhodl, že tomu nafoukanci bude muset uštědřit lekci.

Vůz zastavil. Vrchní velitel vystoupil s Trkerem a využil zbývajících čas k tomu, aby provedl inspekci jednotek. Vše působilo dojmem, že vládou mírové časy.

Dole v tajné transmitterové komoře si Bully nechával podávat zprávy. Sengu vše viděl, jako by stál mezi ještěrkami.

„Aha, už přistávají... Všichni se staví do pozoru. Vstup se otevírá a vychází nějaká ještěrka. Panebože, tak barevnou uniformu jsem snad v životě neviděl! André, teď vy! Neslyším, co si říkají.“

A André Noir se dal do díla.

„Jménem jednotek vítám despota komisaře na dobytém světě Vega osm, zvaném Ferrol!“ hlásil Rok Gor při plném vědomí faktu, že se na něj přes nekonečnou dálku vesmíru dívá sám despota. „Situace je klidná, naše bojové jednotky v převaze a konečné zničení nepřítele v dohledu.“

Komisař se ostře zeptal: „Co to bylo za neodpuštělné chyby, které se staly? Chrekt Orn na svoji obranu nic neřekne?“

Bývalý velitel stál v pozadí. Když padlo jeho jméno, vystoupil kupředu. Jeho černé ještěříčí oči se dívaly smutně a bojácně.

„Nebojujeme jen proti Ferronům,“ řekl. „Ale také proti Arkonidanům. Už se v této soustavě zabydli, což bylo možné usoudit i podle nouzového signálu, který nás sem navedl. Jejich bojové prostředky jsou mocnější než naše...“

„Mocnější?“ zvolal komisař a přísně pohlédl na Rok Gora. „Já myslel, že je prakticky po válce!“

V tuto chvíli André Noir převzal bezmocného Chrekt Orna.

„Ani pořádně nezačala,“ pravil Chrekt energickým hlasem. „Rok Gor zamlčuje vysokému komisaři potíže, se kterými si sám neví rady. Topsiderové podléhají kouzlům, křižníky se dostávají mimo kontrolu a ostřelují vlastní loď, duše našich důstojníků podléhají zmatku...“

„To je lež!“, zařval zlostně Rok Gor. „Všechno je to sprostá lež! Chrekt Orn chce jen ospravedlnit svou neschopnost! Máme co dělat s normálním nepřítelem!“

„Rád přiznám, že náš nepřítel je normální,“ ozval se statečně Chrekt Orn. „Ale je mocnější než my. Myslím, že by bylo nejlepší tuhle sluneční soustavu opustit.“

Komisař tam stál vzpřímený a byl velmi pozorný. Nyní si vzal slovo: „Proč takové rozpory? Co se tu opravdu stalo?“

„Mnohé!“ zvolal Chrekt. „Důstojníci se bouří...“

„Byli potrestáni!“ přerušil ho Rok Gor. „To se občas stane. To není důvod, proč přerušovat vítězné tažení!“

„Ferronům pomáhají Arkonidané, komisaři. Mají nové zbraně, pomocí kterých ovlivňují naše mozky. Mohou dokonce převzít kontrolu nad našimi loděmi.“

Z lodi se ozval dunivý hlas: „Tady despota! Požaduji okamžité vysvětlení všeho, co se stalo na Ferrolu! Ať je to kdo chce, musí být poražen. Pokud na to Rok Gor nestačí, budeme muset určit nového vrchního velitele! Kde je Trker Hon?“

„Svrhněte despota!“ vykřikl nový velitel. „Svrhněte komisaře!“

„Co to bylo?“ naklonil komisař vyjeveně hlavu, jako by špatně slyšel.

Trker Hon vystoupil z řady a pokračoval: „Řekl jsem: svrhněte násilnickou vládu despoty! Ferronové nám nic neudělali a my tady nemáme co dělat. Svrhněte komisaře! Nepotřebujeme špicly.“

Velká ještěrka v barevné uniformě zalapala po dechu. Její nohsledi tasili zbraně. „Vzpouza, despota!“ hlásil komisař. „Otevřená vzpoura!“

„Smrt všem vzbouřencům!“ rozkázal despota.

Rok Gor náhle sáhl k boku a tasil paprskomet. Beze slova namířil na komisaře a stiskl spoušť. Despotův nejbližší spolupracovník byl okamžitě mrtev. Jeho nohsledi setrvali zlomek vteřiny v úděsu, pak zabili Rok Gora a rychle se vraceli do lodi. Vstup do lodi zapadl, ale ještě bylo slyšet despotův hlas: „Chrekt Orne, hlaste se na Topsidu, až vítězně dokončíte tažení. Jestli mi přivezete zprávu o porážce, bude to váš rozsudek smrti. Pokud byste se rozhodl, že se nikdy nevrátíte - my už si vás najdeme.“

Hlas ztichl. Velká loď se zachvěla a vznesla. Za okamžik byla pryč. Nastalo ticho. Jenom Chrekt Orn se nedokázal uklidnit a neustále provolával slávu despotovi.

Vtom se zničehonic od země odlepil křižník číslo 37, udělal looping a poslal přes kosmodrom salvu neutronů. Ještěrky se vrhaly k zemi a hledaly úkryt. Trker Hon ječel chaotické rozkazy a přikázal jednomu z důstojníků, aby pronásledoval křižník a zatkl posádku. Ke svému překvapení musel vyslechnout, že křižník odstartoval sám a bez posádky. Najednou měl dojem, že Ferronové s Arkonidany jsou neporazitelní.

„Do křižníků!“ zařval zděšeně. „Všichni do křižníků! Okamžitě opouštíme Ferrol!“

V tajné komoře Rudého paláce řekl André Noir uznale: „Tohle bylo jeho vlastní rozhodnutí. Myslím, že konečně začínají dostávat rozum. A jak Sengu vidí, Chrekt Orn se tomu rozhodnutí ani nijak nebrání, naopak. Podporuje myšlenku okamžitého útěku. Řekl bych, že jsme se těch ještěrek zbavili. Anne, co takhle závěrečná demonstrace síly?“

Dívka chytila Senguovu ruku. „Uvidíme,“ přitakala.

„Počkejte dvě minuty, pak nechte ještěrky pochodovat ve vzduchu,“ požádal ji Bully a vyběhl na chodbu.

„Je neopatrný,“ zavrčel André Noir. „Co se děje, Sengu?“

„Jsou na ústupu,“ odpověděl Japonec. „Ovšem většinu svého vybavení nechávají ve Thortě. Asi se pro něj budou chtít vrátit.“

„K tomu jim sebereme veškerou chuť,“ oznámila Anne a počkala dvě minuty. Když jí Sengu ohlásil, že Bully stojí na střeše paláce a pozoruje prostranství, soustředila se jako ještě nikdy.

„Myslím,“ řekl Perry Rhodan Thortovi, „že se Topsiderové na Ferrol už nikdy nevrátí. Bully a mutanti jim nahnali takový děs, že na to do konce života nezapomenou,“

Thora zavrtěla hlavou.

„Počítač oznamuje, že to podle něj neudělají s devadesátidevítí procentní pravděpodobností. Na Topsidu na ně čeká smrt. Chrekt Orn a Trker Hon si raději najdou nějakou neobydlenou planetu a ukryjí se tam před despotou. Takže bychom je raději neměli spustit z očí.“

Bully, který právě dorazil z Thorty, pokrčil rameny: „Ti jsou vyléčeni. Naše Anne je roztancovala, pěkně v rytmu...“

Rhodan mlčel.

Přemýšlel.

Co plánovali Topsiderové poté, kdy zjistili, že v téhle sluneční soustavě nemají šanci?

Flotila Topsiderů se snesla na 40. planetu soustavy slunce Vega. Bylo to překvapující, hlavně pro majora Deringhouse, který je se svými stíhačkami zpovzdálí sledoval. Domníval se, že Topsiderové zmizí v hyperprostoru, a teď tohle!

Ale brzy se měly objevit ještě další důvody k podivu. Lodě ještěrek se rozdělily. Vzniklo šest zhruba stejně velkých formací, letících do nejrůznějších směrů. Deringhouse poslal za každou skupinou jednu stíhačku. Protože byl s každým pilotem ve spojení, brzy mohl získat přehled o tom, co se to vlastně děje.

Topsiderové vůbec nemínili vzdát své plány ohledně Vegy. Bez vítězství nesměli domů. Stáhli se tedy na okraj sluneční soustavy, kde se snažili sebrat síly. Šest měsíců kolem 40. planety se k takovému účelu přímo nabízelo.

Deringhouse nechal stíhačky na místě a sám se rychle vracel na Rofus, aby osobně informoval Rhodana. K jeho velkému překvapení Rhodan něco takového čekal. Každopádně ho to nevyvedlo z míry. Přikázal, aby Topsiderové byli přísně střeženi, a pak dodal: „Nyní máme důležitější úkoly. Vy, Deringhouse, velíte strážím kolem Topsiderů. To je vše.“

Sotva major odešel, Rhodan si nechal zavolat Thorta, Thoru a Cresta.

Nejdřív přišel Crest s Thorou. Rhodan je přivítal a vyzval je, aby se posadili. Informoval je o Topsiderech a pak se vrátil k tématu transmitterů: „Lossoshér mi sdělil, že snad existuje nějaká tajná formule, kterou zná jenom Thort. Dědí se z Thorta na Thorta, i když si s ní žádný Thort nic nepočne. Myslím, že by ta formule měla skrývat klíč k přístupu do krypty.“

„A vy věříte, že vám ji ten Ferron sdělí?“ pochybovala Thora.

„Bude muset,“ usmál se Rhodan. „A když ne dobrovolně, pak prostě jinak. Nač máme jednotky mutantů?“

Vstoupil Bully s Thortem. John Marshall jim šel v patách. Rhodan si ho objednal, aby měl jistotu, že mu Thort nebude lhát.

Thort vypadal poněkud zničeně, jako by tušil, co se po něm bude chtít.

Perry Rhodan se nezdržoval dlouhými předmluvami. „Topsiderové byli zahnáni a vy se můžete vrátit na Ferrol, Thorte. Takže se můžeme rozloučit.“

Bylo očividné, že se Ferron vyděsil.

„Topsiderové se nadále zdržují v naší sluneční soustavě,“ dával k zamyšlení. „Řekl mi to pan Bull. A my přece nejsme schopni ubránit se další invazi.“

Rhodan se mírně předklonil. „Nechápu, proč jsem vám pomohl, když vy vůbec nejste ochoten pomoci mně. Jistě, velkoryse jste mi sdělil cosi o původu transmitterů, ale co je mi to platné? Vy vlastníte pár existujících exemplářů. Já potřebuji konstrukční plány. To, co jste mi už jednou dal, byla jen nějaká nesmyslná falza. Chtěl jste mě ukonejšit. Když tedy chcete, abychom tady zůstali a dál vás chránili, řekněte mi, jak otevřu kryptu v Rudém paláci.“

Bylo to řečeno stručně a jasně. Thort se musel rozhodnout. Chvilí mu to trvalo.

„Něco by tu snad bylo,“ řekl nakonec. „Ale povězte mi, prosím, co zamýšlíte s transmitery udělat, až se je naučíte stavět?“

Byl to Crest, kdo odpověděl: „Proč si s tím lámete hlavu, Thorte? Myslíte si, že tím změníme chod vesmíru? Máme lodě, které fungují na podobných principech jako transmitery. Umíme se rematerializovat a putovat hyperprostorem. Totéž dělá transmitter. Nám jde jen o zjednodušení metody, o nic víc. Struktura Mléčné dráhy se tím nezmění.“

„Ale ti, kdo nám toto tajemství svěřili, je zabezpečili proto, aby ho do rukou dostaly skutečně zralé civilizace. Proč bychom měli jejich zákon překročit?“

Rhodan použil rozhodující argument. „Pokud se nám s vaší tajnou formulkou podaří vstoupit do krypty, budeme pak patrně dostatečně zralí, nemyslíte?“

Thort přímo pohlédl do Rhodanových zkoumavých očí. „Dobrá. Možná máte pravdu. Předám vám tu formuli, je velice jednoduchá a snadno zapamatovatelná, ale její smysl je nepochopitelný. Zní: *Dimenze X = pentagon z časoprostorového simultánu.*“

„Mlčení.“

Crest a Thora na sebe pohlédli, Bully otevřel ústa, povzdychl si a zase je zavřel. John Marshall nakonec signalizoval: „To je opravdu všechno.“ A Rhodan si ta tajuplná slova vštepoval do paměti. Víc teď udělat nemohl.

„Je mi líto, že vám nemohu pomoci,“ omlouval se Thort. „Tato slova známe už po tisíceletí, ale jejich smysl nám zůstává skryt. Doufám, že alespoň uznáte mou dobrou vůli.“

Rhodan přikývl. „Děkuji Thorte. Děkuji vám z celého srdce. Přejdeme nyní k praktickým otázkám našeho setkání. Kdy se hodláte vrátit na Ferrol?“

Thort s ulehčením konstatoval změnu tématu. „Přípravy jsou už skončeny. Naše flotila je připravena ke startu. Vláda se vrací pomocí transmitterů. Ve Thortě se bude konat velká oslava vítězství, kam jste pochopitelně srdečně zváni.“

„Velmi milé,“ odvětil trochu posměšně Rhodan. „Tohle pozvání jistě neodmítneme. Při této příležitosti bych vás chtěl požádat o možnost zřízení naší základny na Ferrolu. Kvůli vaší vlastní bezpečnosti.“

„Vy nechcete setrvat na Rofusu?“

„Ne. Protože pokud Topsiderové zaútočí, pak proti Ferrolu. Ale mám i jiné důvody.“

Na Thortovi bylo znát, že by ty důvody rád slyšel, ale neodvažoval se zeptat a přitakal. Pak se rozloučil a odešel.

Sotva se za ním zavřely dveře, Bully se vrhl na Rhodana: „Tak co je s tou formulí?“

„To se ptáš mě? Jak to mám vědět?“

„A koho jiného se mám ptát?“ namítl Bully.

„Toho, koho se zeptám já. A sice hned,“ řekl Rhodan a vstal.

„Koho?“

„Počítače na STARDUSTU II, můj milý.“

Když odezněly první vlny nadšení ze znovunabytí svobody, Ferronové začínali být k Rhodanově přítomnosti skeptičtí. Měl na jejich planetě základnu. Přestože je stále ujišťovali, že je tomu tak hlavně kvůli nim samotným, ozývaly se už hlasy, že jeden okupant byl vystřídán druhým.

Rhodan si toho však nevšímal a věnoval se jediné věci: chtěl proniknout k tajemství krypty v Rudém paláci. Počítač mu dal cenné informace. Právě když je vydával, objevil se u Rhodana Crest.

„Já věděl, že zvolíte jedinou správnou cestu,“ řekl Arkonidan.

„Existovala snad nějaká jiná, Creste? No, když se tak dívám na řešení toho problému, jsem trochu zklamán. Krypta je zabezpečena pouze čtyřdimenzionálními systémy. Když vyřadíme jeden po druhém, měli bychom se dostat dovnitř...“

„Ale jak to provedete?“

„Upřímně řečeno ještě nevím. Snad mi přitom pomohou moji mutanti.“

„Dobrá, já jsem přesvědčen, že do krypty proniknete, Rhodane, ale co pak uděláte s těmi plány?“

Tuhle otázku už ale položila Thora, která se náhle objevila ve dveřích. Crest se proto snažil Rhodana zastat: „Co by s nimi dělal, Thoro? To je přece už jen jeho věc. Proč by nemohl postavit další transmitery? Třeba bychom mohli vybudovat přímé spojení mezi Zemí a Arkonem. Kdo ví, jaké možnosti se nám tím otevrou.“

Rhodan ho přerušil.

„Bez starosti, Thoro. Nikdy nepostavím ani jeden transmitter, pokud to nebudete všichni považovat za potřebné. Jejich tajemství bude patřit nám všem. Prosím tě, abys mi důvěřovala.“

Tohle bylo poprvé, kdy Thoře tykal, ale ona na to nereagovala. Vypadalo to, jako by zapomněla na čas, kdy se k Rhodanovi přiblížila... Pro ni to byl zase už jen cílevědomý pozemšťan, jehož aktivita hrozí smetením prastaré arkonidské říše.

„Smím snad vyjádřit své pochybnosti, že, Rhodane? Pokud to Crest považuje za správné, prosím, já mu nebudu oponovat. Ale varovala jsem vás.“

Pak se otočila a odešla.

Crest se zahleděl na počítač. „Neměl bych se ho zeptat, jestli jste spolehlivý?“ poznamenal ironicky.

Rhodan se pousmál: „Nakonec byste mu ještě vyčítali zaujatost,“ prohlásil a s hořkým úsměvem na rtech opustil místnost.

Crest se za ním díval.

Podzemní sál byl jen slabě osvětlen.

Vedle Rhodana stál Bully, Tanaka Seiko, Anne Sloaneová, Ras Čubai a Išimatsu, která kromě telepatie ovládala ještě další neuvěřitelnou schopnost: uměla se dívat do dálky. Když se soustředila na jakékoliv, jakkoli vzdálené místo, mohla vidět, co se tam děje. Rhodan doufal, že mu bude při následujícím experimentu něco platná.

Japonec Tanaka po několika vteřinách přikývl.

„Ano, je tu spoutáno a soustředěno nějaké kosmické záření. Už nahoře u stropu. Tvoří neprostupný kužel. Má to ale co dělat s plynutím času.“

„Pocházejí tedy ze čtvrté dimenze,“ tiše hlesl Rhodan. „Myslíte si, že by vaše mozkové vlny dokázaly odlákat nebo zastavit činnost hvězd, které tohle záření způsobují?“

„Aby pak přestal existovat ten ochranný štít? Hm, já tedy ne vím...“

„Zkuste to. Zkuste vyslat ty vlny. Sengu se mezitím vynasnaží zjistit, jestli v kryptě něco je.“

Tanaka pohlédl na Anne Sloaneovou.

Před nimi v místnosti nic nebylo. Neviditelná kobka ukrývala své tajemství a odmítala ho vydat.

Tanaka vzal dívku za ruku. Anne náhle strnula a zavřela oči.

A pak Sengu překvapeně vykřikl: „Támhle!“ Ukázal na prázdný sál. „Je tam kazeta - a zase zmizela. Co to bylo?“

Rhodan cítil vzrušení. Na okamžik byl jako ochrnutý, pak se vzpamatoval.

„Kazeta?“

Tanaka pustil Anne. Za těchto okolností se nedokázali patřičně soustředit.

„Malá, třpytící se kazeta. Vznášela se uprostřed sálu. Viděl jsem ji snad vteřinu, pak mi zase zmizela.“

„Tak je to tedy,“ šeptal Rhodan. „Tanako a Anne, musíte to zkusit znovu a vydržte déle. Ras Čubai tam vskočí, jakmile Sengu spatří kazetu. Ale nesmí to trvat déle než dvě vteřiny. Nevím, co by se mohlo stát, kdyby Anne nevydržela soustředěná a Ras by byl ještě uvnitř...“

Afričan znatelně pobledl.

Sengu mu položil ruku na rameno. „Nebudu nic říkat, abych nerušil soustředění. Jen dávej pozor na moji ruku. Jakmile ji zvednu, skočíš. Jasně?“

Ras přikývl. Stejně přemýšlel, co by se asi stalo, kdyby jeho druzi nevydrželi to napětí.

„Jsem připraven,“ řekl tiše.

V Rhodanovi se chvěl kašdický nerv. Zhluboka se nadechl a dal znamení.

Navenek se nic nezměnilo, ale Rhodan měl stejný dojem, jako by se uprostřed místnosti něco dělo. Jako by tam bylo vidět jen vzduch, jako by se chvěl a přeléval se.

A pak spatřil kazetu.

Vznášela se v nicotě a leskla se jako ryzí zlato.

Senguova znamení nebylo vůbec zapotřebí. Ras Čubai skočil, zmizel a ve stejné vteřině se objevil u kazety. Jeho ruce ji pevně sevřely...

Anne vykřikla a omdlela.

Rhodan se ohlédl a zachytil ji.

Zároveň se Ras a kazeta stali opět neviditelnými.

„Co se stalo?“ volal Rhodan a třásl s Anne. „Anne! Poslouchejte přece!“

Otevřela oči a vykoktala jako dítě: „Moc velké... napětí...“

„Musíte to zkusit ještě jednou, hned! Co je s Rasem? Nesmíme ho nechat ve štychu! Seberte se. Tanako! Připraven?“

Rhodan podpíral Anne, která znovu zavřela oči a soustředila se. Bully stál mlčky a bez hnutí pár kroků stranou. Neodvažoval se naprosto ničeho, jen strnule zíral do prázdnoty, kde se ztratil Ras Čubai.

Opět to chvění vzduchu... a pak Afričan materializoval, s kazetou v náručí. Najednou stál vedle Rhodana, který Anne zvolna položil na zem a dal Bullymu znamení. Bully se o vyčerpanou dívku okamžitě postaral.

Rhodan vzal do rukou přinesenou kazetu. „Málem to nevyšlo, Rasi.“

Teleporter se slabě usmál a opřel se o stěnu. „Už bych to neopakoval,“ řekl. „To byly nejstrašnější minuty v mém životě.“

„Minuty?“ zeptal se překvapeně Rhodan. „Byl jste v kryptě nejvýš pět vteřin.“

Ras zavrtěl hlavou.

„Najednou jsem se octl ve vesmíru a jako by mě ta kazeta táhla do stále temnějších hlubin. Řítil jsem se k nějakému světlému bodu, nevím, jestli to byla věčnost, peklo nebo ráj. Ale pak se to najednou celé vrátilo, minul jsem Mléčnou dráhu a opět jsem spatřil tuhle místnost... Tak to bylo, ale nevím, co to mělo znamenat.“

Rhodan mu poklepal na rameno. „Zažil jste toho víc než kterýkoliv člověk před vámi. Octl jste se v náhle aktivované energetické kryptě, která cestovala časem. S tou kazetou jste se vracel k jejímu výchozímu bodu - do minulosti nebo budoucnosti, kdo ví. Teprve když Anne odvrátila záření radiohvězd, mohl jste se jako časová střela vrátit.“

„Časová střela?“

To se Bully a Ras zeptali zároveň.

„No jistě. Musí přece existovat způsob, jak cestovat časem. Možná to budou tyhle radiohvězdy, které udržují náš život pod poklopem času. Když se z jejich záření vymaníme, můžeme cestovat do minulosti nebo budoucnosti. Bude to asi poměrně jednoduché.“

„Jo!“ pokýval hlavou Bully, ale nevypadal příliš moudře. „Hrozně jednoduchý. Nic jsem nepochopil. A co bude s kazetou?“

Rhodan ji sevřel v náručí, jako by měl strach, že o ni vinou nějakých neviditelných sil zase přijde. „Byla vyrvána časovému poli. Další otázkou je, jestli ji vůbec dokážeme otevřít. Bude třeba poradit se s Crestem. Anne, jak se vám vede?“

Dívka mezitím už zase stála na svých nohou, Bully ji jenom lehce podpíral.

„Už jsem v pořádku. Bylo to jen namáhavé, nic víc.“

„Fajn,“ prohlásil Rhodan. „Vracíme se na základnu. A ještě něco: držte jazyk za zuby! Není nutné, aby se o našem úspěchu dozvěděl celý Ferrol!“

Ale jeho varování přišlo pozdě. Vchodem právě vstupoval Thort a lehce se před Rhodanem uklonil. „Dovolte, abych vám k vašemu úspěchu pogratalo. Podařilo se vám něco, o čem jsme se marně snažili po dlouhá staletí.“

Rhodan se usmál. „Nemáte se zač stydět. Neměli jste mutanty.“

„A Perryho Rhodana taky ne!“ dodal hrdě Bully, jako by byl Perryho otcem.

„Ani to nebylo tak těžké,“ řekl Rhodan do ticha v jídelně STARDUSTU II, kam sezval přátele, aby je seznámil s výsledky svého snažení. Od otevření krypty uplynuly dva dny. „Docela obyčejný časový zámek, chráněný přírodními silami. Nicméně bez našich mutantů by to byl oříšek a nevím, jestli by se nám kdy podařilo ho rozlousknout. Stavitelé krypty spoléhali na to, že se k jejich tajemství dostanou vysoce vyvinutí jedinci, kteří ho nezneužijí. Já jen doufám, že takoví jsme.“

„Jistě!“ To byl Bully. Touhle poznámkou vyvolal všeobecné pobavení.

„Otevření kazety nebylo nijak těžké. Počítač našel kód podle rytin na kazetě. Ano, a tak jsme se dostali k tajemství principu trans미터ů.“

„Umíme je vyrobit?“ zeptal se zvědavě Dr. Haggard.

Rhodan přikývl.

„Samozřejmě. Kolik chcete. Ale myslím, že k tomu ještě neuzrál čas. Později, až bude potřeba, aby spřátelené planety mezi sebou udržovaly rychlý kontakt, je můžeme začít budovat. Bude stačit stisknout tlačítko - a octnete se o mnoho tisíc světelných let dál.“

Pak se Rhodan ohnul a sebral ze země úzkou aktovku, kterou pak opatrně postavil na stůl. „Mám tu ještě jedno malé překvapení pro Cresta - a snad i pro Thoru.“

Otevřel aktovku a vyndal z ní několik jako vlas tenkých destiček. Velmi opatrně je předváděl. „Když mi počítač přeložil konstrukční plány trans미터u, zůstalo ještě sedm těchto nevysvětlených záznamů. Počítač se bránil mi je přeložit, říkal, že vzorek mých mozkových vln není vzorkem mozkových vln vládců vesmíru, pro které jsou tyto záznamy určeny. Těmi vládci vesmíru měl na mysli Arkonidany.“ Zaváhal a pak skromně dodal: „Jde zřejmě o velmi staré záznamy.“

Thora po něm vrhla tázavý pohled. Rhodan pokrčil rameny. Crest vstal a došel k destičkám. Pohlédl na ně a sraštil čelo: „To je řeč, která existovala před deseti tisíci roky. Ale je zakódovaná. Co to může být?“

„Možná nějaké upozornění,“ pomáhal mu Rhodan. „Možná dokonce jistota.“

„O čem?“

„O planetě věčného života, Creste.“ Arkonidan chvíli přemýšlel, pak přikývl. „To se brzy dozvíme,“ zamumlal pak. „Můj vzorek mozkových vln je vzorkem vládců vesmíru.“

Rhodan se za ním a za Thorou díval. Věděl, že se od nich dozví pravdu, až ji budou vědět. Ale ještě zbývalo vyřešit nějaké další problémy.

„Manoli!“ zavolal na bývalého lékaře měsíční expedice.

„Ano?“

„Eriku, postarej se, prosím, aby na Zemi byla odeslána zpráva. Text zní: Ještě je třeba zůstat v soustavě Vegy. Základna na Veze VIII zřízena, dohoda s obyvateli v dohledu. Neodpovídejte, pozice Země je přísně tajná. Všichni v pořádku. STARDUST II. Jasně?“

Manoli přikývl. „Jasně! Hned?“

„Ano, hned. Děkuji vám všem, že jste přišli, přátelé! Ještě se uvidíme. Thort připravuje velkou oslavu vítězství, kam jsme pozváni. A pak...“

„Co Topsiderové?“ vyjel Bully. „Co s nimi bude?“

„Nemůžeš mě aspoň jednou nechat domluvit?“ káral přítele Rhodan. „Právě jsem to chtěl říct. Po oslavách se budeme věnovat Topsiderům. Možná se nám podaří s nimi uzavřít mírovou smlouvu. Chrekt Orn vypadá nakonec vcelku rozumně.“

„Vždyť je to jen ještěrka!“ namítal Bully.

„No, ty možná taky nejsi zrovna galaktický ideál krásy,“ opáčil Rhodan.

„Souhlasím,“ dodala z kouta Anne Sloaneová.

Bullym to trhlo a prudce se otočil: „To mám za svoji dobrotu? To jsem si snad nezasloužil! Držel jsem vás v náručí, Anne, když jste byla zesláblá...“ Otočil se na Rhodana. „Že nejsem ošklivý, Perry?“

Rhodan se na něj podíval od hlavy k patě a pokrčil rameny.

„Ošklivý snad ani ne, ale zvláštní.“

Bully se obrátil na podpatku a naoko nasupeně opouštěl jídelnu. Ostatní za ním zvesela pokřikovali.